

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 19

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

18 stycznia 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 19/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
--------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 19/02	Sprawa C-809/18 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2020 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej/ John Mills Ltd, Jerome Alexander Consulting Corp. [Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 3 – Zakres stosowania – Identyfikacja lub podobieństwo zgłoszonego znaku towarowego względem wcześniejszego znaku towarowego – Słowny unijny znak towarowy MINERAL MAGIC – Zgłoszenie do rejestracji przez agenta lub przedstawiciela właściciela wcześniejszego znaku towarowego – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy MAGIC MINERALS BY JEROME ALEXANDER]	2
2021/C 19/03	Sprawa C-42/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Sonaecom SGPS SA/ Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 – Pojęcie „podatnika” – Holding mieszany – Artykuł 17 – Prawo do odliczenia VAT naliczonego – VAT naliczony przez holding mieszany za usługi doradztwa w zakresie badania rynku pod kątem nabycia udziałów w innych spółkach – Odstąpienie od planowanego nabycia – VAT naliczony od zapłaty prowizji bankowej za zorganizowanie i opracowanie struktury pożyczki obligacyjnej, mającej wyposażać spółki zależne w środki niezbędne do realizacji inwestycji – Niezrealizowane inwestycje]	3

PL

2021/C 19/04	Sprawa C-61/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – Orange România SA / Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 2 lit. h) i art. 7 lit. a) – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 4 pkt 11 i art. 6 ust. 1 lit. a) – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona prywatności – Gromadzenie i przechowywanie kopii dokumentów tożsamości przez dostawcę usług telekomunikacji ruchomej – Pojęcie „zgody” osoby, której dane dotyczą – Wskazanie konkretnej i świadomej woli – Wyrażenie zgody poprzez zaznaczenie okienka wyboru – Podpisanie umowy przez osobę, której dane dotyczą – Ciężar dowodu]	4
2021/C 19/05	Sprawa C-287/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – DenizBank AG / Verein für Konsumenteninformation [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa (UE) 2015/2366 – Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego – Artykuł 4 pkt 14 – Pojęcie instrumentu płatniczego – Zindywidualizowane wielofunkcyjne karty bankowe – Funkcja komunikacji bliskiego zasięgu (NFC) – Artykuł 52 pkt 6 lit. a) i art. 54 ust. 1 – Informacje, które należy dostarczyć użytkownikowi – Zmiana warunków umowy ramowej – Milcząca zgoda – Artykuł 63 ust. 1 lit. a) i b) – Prawa i obowiązki związane z usługami płatniczymi – Odstępstwo dotyczące instrumentów płatniczych przeznaczonych do dokonywania płatności niskokwotowych – Przesłanki stosowania – Instrument płatniczy, który nie może zostać zablokowany – Instrument płatniczy używany anonimowo – Ograniczenie w czasie skutków wyroku]	5
2021/C 19/06	Sprawa C-300/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona – Hiszpania) – UQ / Marclean Technologies, S.L.U. [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zwolnienia grupowe – Dyrektywa 98/59/WE – Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) – Pojęcie zwolnienia grupowego – Sposoby obliczania liczby zwolnień – Okres odniesienia, który należy uwzględnić]	6
2021/C 19/07	Sprawa C-382/19 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Ralph Pethke / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) [Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnik – Wewnętrzna reorganizacja struktury Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) – Przeniesienie – Artykuł 7 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Ukryta kara – Interes służby – Równowaga stanowisk – Obowiązek uzasadnienia – Przeinaczenie okoliczności faktycznych – Mobbing – Artykuł 12a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej]	6
2021/C 19/08	Sprawa C-427/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofiyski rayonen sad – Bułgaria) – „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD / Olympic Insurance Company Ltd [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/138/WE – Artykuł 274 – Prawo właściwe mające zastosowanie do postępowania likwidacyjnego prowadzonego w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń – Cofnięcie zezwolenia [na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej] udzielonego towarzystwu ubezpieczeniowemu – Powołanie tymczasowego likwidatora – Pojęcie „decyzji o otwarciu [wszczęciu] postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń” – Brak orzeczenia sądowego o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w państwie członkowskim siedziby [zakładu ubezpieczeń] – Zawieszenie wszelkich postępowań sądowych wszczętych wobec danego zakładu ubezpieczeń w innych państwach członkowskich niż państwo członkowskie jego siedziby]	7
2021/C 19/09	Sprawa C-433/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Ellmes Property Services Limited / SP [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Artykuł 24 pkt 1 – Jurysdykcja wyłączna w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach – Artykuł 7 pkt 1 lit. a) – Jurysdykcja szczególna w sprawach dotyczących umowy – Powództwo współwłaściciela nieruchomości o zaniechanie przez właściciela lokalu mieszkalnego znajdującego się w obrębie owej nieruchomości objętej reżimem współwłasności korzystania z niego do celów turystycznych]	8

2021/C 19/10	Sprawa C-446/19 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Stephan Fleig / Europejska Służba Działań Zewnętrznych [Odwołanie – Służba publiczna – Personel kontraktowy – Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) – Artykuł 47 lit. c) ppkt i) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony – Choroba zawodowa – Utrata zaufania – Prawo do rzetelnego procesu – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązek dbałości – Artykuły 30 i 41 karty praw podstawowych – Przeinaczenie okoliczności faktycznych – Zakres kontroli sądowej]	9
2021/C 19/11	Sprawa C-676/19 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Bruno Gollnisch / Parlament Europejsko, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot – Skutki wyroku Trybunału]	9
2021/C 19/12	Sprawa C-734/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – ITH Comercial Timișoara SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenie podatku naliczonego – Zaniechanie pierwotnie planowanej działalności – Korekta odliczeń VAT naliczonego – Działalność w sektorze nieruchomości]	10
2021/C 19/13	Sprawa C-796/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywa 2007/59/WE – Przyznawanie uprawnień maszynistom – Artykuł 3 lit. a) – Właściwy organ krajowy – Dyrektywa 2004/49/WE – Artykuł 16 ust. 1 – Organ ds. bezpieczeństwa – Wyznaczenie wielu organów]	10
2021/C 19/14	Sprawa C-842/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Belgii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie – Brak wykonania – Swobodny przepływ kapitału – Artykuł 63 TFUE – Niezgodność belgijskich przepisów podatkowych dotyczących dochodów związanych z nieruchomościami położonymi za granicą – Artykuł 260 ust. 2 TFUE – Żądanie nałożenia okresowej kary pieniężnej i ryczałtu]	11
2021/C 19/15	Sprawa C-41/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. –DQ / Wallonische Region	12
2021/C 19/16	Sprawa C-42/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. – FS / Wallonische Region	12
2021/C 19/17	Sprawa C-43/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. –HU / Wallonische Region	13
2021/C 19/18	Sprawa C-173/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2020 r. – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia	14
2021/C 19/19	Sprawa C-338/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty przeciwko D.P.	15
2021/C 19/20	Sprawa C-488/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 2 października 2020 r. – Delfarma Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych	16

2021/C 19/21	Sprawa C-500/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshofs (Austria) w dniu 6 października 2020 r. – ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft/Lokomotion Gesellschaft für Schienentraction mbH	16
2021/C 19/22	Sprawa C-513/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 13 października 2020 r. — Autoridade Tributária e Aduaneira / Termas Sulfurosas de Alcafache, S.A.	17
2021/C 19/23	Sprawa C-514/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 13 października 2020 r. – DS / Koch Personaldienstleistungen GmbH	18
2021/C 19/24	Sprawa C-518/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 16 października 2020 r. – XP/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH	18
2021/C 19/25	Sprawa C-519/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 15 października 2020 r. – K	19
2021/C 19/26	Sprawa C-536/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 22 października 2020 r. – UAB Tiketa / M.Š., VšĮ Baltic Music	20
2021/C 19/27	Sprawa C-537/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 21 października 2020 r. – L Fund / Finanzamt D	21
2021/C 19/28	Sprawa C-541/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Litewska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej	21
2021/C 19/29	Sprawa C-542/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Litewska/Parlament Unii Europejskiej i Rada Unii Europejskiej	23
2021/C 19/30	Sprawa C-543/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	25
2021/C 19/31	Sprawa C-544/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	26
2021/C 19/32	Sprawa C-545/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	27
2021/C 19/33	Sprawa C-546/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	28
2021/C 19/34	Sprawa C-547/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	30
2021/C 19/35	Sprawa C-548/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	31
2021/C 19/36	Sprawa C-549/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej	33
2021/C 19/37	Sprawa C-550/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej	34
2021/C 19/38	Sprawa C-551/20: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Węgry/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej	35
2021/C 19/39	Sprawa C-552/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Malty / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej	37

2021/C 19/40	Sprawa C-553/20: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	38
2021/C 19/41	Sprawa C-554/20: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	39
2021/C 19/42	Sprawa C-555/20: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	41
2021/C 19/43	Sprawa C-562/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 28 października 2020 r. – SIA Rodl & Partner / Valsts ienēmumu dienests	42
2021/C 19/44	Sprawa C-564/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 21 października 2020 r. – PF, MF / Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries Protection Authority	43
2021/C 19/45	Sprawa C-565/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 29 października 2020 r. – DS / Deutsche Lufthansa AG	44
2021/C 19/46	Sprawa C-567/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski građanski sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 29 października 2020 r. – A.H. / Zagrebačka banka d.d.	44
Sąd		
2021/C 19/47	Sprawa T-735/18: Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – Aquind / ACER [Energia – Artykuł 17 rozporządzenia (WE) nr 714/2009 – Decyzja ACER oddalająca wniosek o zwolnienie dotyczące nowych elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Odwołanie wniesione do komisji odwoławczej ACER – Dogłębność kontroli]	46
2021/C 19/48	Sprawa T-377/19: Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TC CARL – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy CARL TOUCH – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	46
2021/C 19/49	Sprawa T-378/19: Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TC CARL – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy CARL TOUCH – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	47
2021/C 19/50	Sprawa T-21/20: Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – LG Electronics / EUIPO – Staszewski (K7) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego K7 – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy k7 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo towarów – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	48
2021/C 19/51	Sprawa T-571/17: Postanowienie Sądu z dnia 13 listopada 2020 r. – UG / Komisja [Służba publiczna – Personel kontraktowy – Umowa na czas nieokreślony – Artykuł 47 lit. c) pkt i) WZIP – Rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem – Porozumienie w przedmiocie kwoty odszkodowania – Umorzenie postępowania]	48
2021/C 19/52	Sprawa T-827/19: Postanowienie Sądu z dnia 30 października 2020 r. – Gáspár / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Służba publiczna – Przeniesienie krajowych uprawnień emerytalnych – Zażalenie złożone po upływie trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego – Brak usprawiedliwionego błędu – Oczywista niedopuszczalność]	49

2021/C 19/53	Sprawa T-32/20: Postanowienie Sądu z dnia 19 listopada 2020 r. – Buxadé Villalba i in. / Parlament [Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przyjęcie przez Parlament do wiadomości wyboru na posłów europejskich dwóch elektów hiszpańskich – Legitymacja procesowa trojga innych posłów hiszpańskich – Brak bezpośredniego oddziaływania – Żądanie zmierzające do uzyskania wyroku ustalającego – Skarga w części niedopuszczalna a w części wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpoznania]	49
2021/C 19/54	Sprawa T-163/20: Postanowienie Sądu z dnia 29 października 2020 r. – Isopix / Parlament [Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Zamówienia publiczne na usługi – Postępowanie przetargowe – Świadczenie usług fotograficznych – Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi – Unieważnienie postępowania o udzielenie zamówienia – Następca częściowa bezprzedmiotowość sporu – Częściowe umorzenie postępowania – Nakaz – Skarga częściowo wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpoznania]	50
2021/C 19/55	Sprawa T-257/20: Postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2020 r. – González Calvet / SRB [Skarga o stwierdzenie nieważności – Polityka gospodarcza i pieniężna – Mechanizm jednolitej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Decyzja odmawiająca przyznania rekompensaty finansowej odnośnym akcjonariuszom i wierzycielom – Naruszenie wymogów formalnych – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Oczywiście niedopuszczalność]	51
2021/C 19/56	Sprawa T-383/20: Postanowienie Sądu z dnia 5 listopada 2020 r. – Moloko Beverage / EUIPO – Nexus Liquids (moloko) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku – Umorzenie postępowania]	52
2021/C 19/57	Sprawa T-451/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 29 października 2020 r. – Facebook Ireland / Komisja [Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Konkurencja – Żądanie informacji – Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego – Pilny charakter – Fumus boni iuris – Wyważenie interesów]	52
2021/C 19/58	Sprawa T-452/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 29 października 2020 r. – Facebook Ireland / Komisja [Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Konkurencja – Żądanie informacji – Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego – Pilny charakter – Fumus boni iuris – Wyważenie interesów]	53
2021/C 19/59	Sprawa T-609/20: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – LA International Cooperation / Komisja	54
2021/C 19/60	Sprawa T-632/20: Skarga wniesiona w dniu 15 października 2020 r. – OG / EDA	56
2021/C 19/61	Sprawa T-641/20: Skarga wniesiona w dniu 20 października 2020 r. – Leonine Distribution / Komisja	57
2021/C 19/62	Sprawa T-650/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – NU / EUIPO	58
2021/C 19/63	Sprawa T-654/20: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2020 r. – Silex / Komisja i EASME	59
2021/C 19/64	Sprawa T-661/20: Skarga wniesiona w dniu 30 października 2020 r. – NV / eu-LISA	60
2021/C 19/65	Sprawa T-670/20: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2020 r. – Sam McKnight / EUIPO – Carolina Herrera (COOL GIRL)	61
2021/C 19/66	Sprawa T-673/20: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2020 r. – Celler Lagravera / EUIPO – Cyclic Beer Farm (Cíclic)	62
2021/C 19/67	Sprawa T-675/20: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2020 r. – Leonardo/Frontex	62
2021/C 19/68	Sprawa T-679/20: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2020 r. – Dr. August Wolff / EUIPO – Combe International (Vagisan)	63
2021/C 19/69	Sprawa T-680/20: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2020 r. – Novelis / Komisja	64

2021/C 19/70	Sprawa T-681/20: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2020 r. – OC/ESDZ	65
2021/C 19/71	Sprawa T-682/20: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)	65
2021/C 19/72	Sprawa T-683/20: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)	66
2021/C 19/73	Sprawa T-684/20: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)	67
2021/C 19/74	Sprawa T-687/20: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Jinan Meide Casting i in. / Komisja	68
2021/C 19/75	Sprawa T-688/20: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Freshly Cosmetics / EUIPO – Misiego Blázquez (IDENTY BEAUTY)	69
2021/C 19/76	Sprawa T-692/20: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2020 r. – Iliad Italia / Komisja	70
2021/C 19/77	Sprawa T-693/20: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2020 r. – Hansol Paper / Komisja	71
2021/C 19/78	Sprawa T-110/18: Postanowienie Sądu z dnia 28 października 2020 r. – Grange Backup Power / Komisja	71
2021/C 19/79	Sprawa T-741/18: Postanowienie Sądu z dnia 23 października 2020 r. – ZZ / EBC	72
2021/C 19/80	Sprawa T-222/20: Postanowienie Sądu z dnia 27 października 2020 r. – CH i CN / Parlament	72
2021/C 19/81	Sprawa T-490/20: Postanowienie Sądu z dnia 27 października 2020 r. – CH i CN / Parlament	72

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 19/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 9 z 11.1.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 443 z 21.12.2020

Dz.U. C 433 z 14.12.2020

Dz.U. C 423 z 7.12.2020

Dz.U. C 414 z 30.11.2020

Dz.U. C 399 z 23.11.2020

Dz.U. C 390 z 16.11.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2020 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej / John Mills Ltd, Jerome Alexander Consulting Corp.

(Sprawa C-809/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 3 – Zakres stosowania – Identyczność lub podobieństwo zgłoszonego znaku towarowego względem wcześniejszego znaku towarowego – Słowny unijny znak towarowy MINERAL MAGIC – Zgłoszenie do rejestracji przez agenta lub przedstawiciela właściciela wcześniejszego znaku towarowego – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy MAGIC MINERALS BY JEROME ALEXANDER]

(2021/C 19/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukošiusė, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: John Mills Ltd (przedstawiciel: S. Malynicz QC), Jerome Alexander Consulting Corp.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 października 2018 r., John Mills/EUIPO – Jerome Alexander Consulting (MINERAL MAGIC) (T-7/17, EU:T:2018:679) zostaje uchylony.
- 2) Skarga w sprawie T-7/17 wniesiona przez John Mills Ltd na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 5 października 2016 r. (sprawa R 2087/2015-1) zostaje oddalona.
- 3) John Mills Ltd pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w związku z niniejszym odwołaniem i postępowaniem przed Sądem oraz koszty Jerome Alexander Consulting Corp. związane z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Sonaecom SGPS SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-42/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 – Pojęcie „podatnika” – Holding mieszany – Artykuł 17 – Prawo do odliczenia VAT naliczonego – VAT naliczony przez holding mieszany za usługi doradztwa w zakresie badania rynku pod kątem nabycia udziałów w innych spółkach – Odstąpienie od planowanego nabycia – VAT naliczony od zapłaty prowizji bankowej za zorganizowanie i opracowanie struktury pożyczki obligacyjnej, mającej wyposażyć spółki zależne w środki niezbędne do realizacji inwestycji – Niezrealizowane inwestycje]

(2021/C 19/03)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sonaecom SGPS SA

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 1, 2 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, należy interpretować w ten sposób, że holding mieszany, którego udział w zarządzaniu spółkami zależnymi ma charakter powtarzalny, jest uprawniony do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego w związku z nabyciem usług doradztwa w zakresie badania rynku pod kątem nabycia udziałów w innej spółce, również jeżeli nabycie to ostatecznie nie miało miejsca.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 1, 2 i 5 szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że holding mieszany, którego udział w zarządzaniu spółkami zależnymi ma charakter powtarzalny, nie jest uprawniony do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego od prowizji zapłaconej instytucji kredytowej za zorganizowanie i opracowanie struktury pożyczki obligacyjnej przeznaczonej na inwestycje w określonym sektorze, jeżeli nie doszły one ostatecznie do skutku, a kapitał uzyskany w drodze tej pożyczki został przekazany w całości spółce dominującej grupy w formie pożyczki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – Orange România SA / Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP)

(Sprawa C-61/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 2 lit. h) i art. 7 lit. a) – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 4 pkt 11 i art. 6 ust. 1 lit. a) – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona prywatności – Gromadzenie i przechowywanie kopii dokumentów tożsamości przez dostawcę usług telekomunikacji ruchomej – Pojęcie „zgody” osoby, której dane dotyczą – Wskazanie konkretnej i świadomej woli – Wyrażenie zgody poprzez zaznaczenie okienka wyboru – Podpisanie umowy przez osobę, której dane dotyczą – Ciężar dowodu]

(2021/C 19/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Orange România SA

Strona pozwana: Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP)

Sentencja

Artykuł 2 lit. h) i art. 7 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, a także art. 4 pkt 11 i art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych), należy interpretować w ten sposób, iż to do administratora danych należy wykazanie, że osoba, której dane dotyczą, poprzez czynne zachowanie wyraziła zgodę na przetwarzanie swych danych osobowych i że uprzednio uzyskała ona dotyczące wszelkich okoliczności związanych z przetwarzaniem tych danych informacje mające zrozumiałą i łatwo dostępną formę, wyrażone jasnym i prostym językiem oraz umożliwiające tej osobie łatwe ustalenie konsekwencji jej zgody, w efekcie czego uzyskuje się gwarancję, że zgoda ta została udzielona przy pełnej znajomości stanu rzeczy. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawierająca klauzulę stwierdzającą, że osoba, której dane dotyczą, została poinformowana o skopiowaniu i przechowywaniu kopii swego dokumentu tożsamości do celów identyfikacji i wyraziła na to zgodę, nie pozwala wykazać, że osoba ta skutecznie wyraziła zgodę, w rozumieniu wskazanych przepisów, na sporządzenie tej kopii i jej przechowywanie, gdy:

- okienko wyboru odnoszące się do tej klauzuli zostało zaznaczone przez administratora danych przed podpisaniem umowy, lub gdy
- postanowienia rzeczony umowy mogą wprowadzać osobę, której dane dotyczą, w błąd co do możliwości zawarcia owej umowy pomimo odmowy udzielenia zgody na przetwarzanie danych, lub gdy
- administrator ten bezpodstawnie wpłynął na swobodne podjęcie decyzji o sprzeciwieniu się skopiowaniu i przechowywaniu kopii dokumentu tożsamości poprzez ustanowienie wymogu, aby w wypadku odmowy udzielenia zgody osoba, której dane dotyczą, wypełniła dodatkowy formularz dokumentujący tę odmowę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – DenizBank AG / Verein für Konsumenteninformation

(Sprawa C-287/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa (UE) 2015/2366 – Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego – Artykuł 4 pkt 14 – Pojęcie instrumentu płatniczego – Zindywidualizowane wielofunkcyjne karty bankowe – Funkcja komunikacji bliskiego zasięgu (NFC) – Artykuł 52 pkt 6 lit. a) i art. 54 ust. 1 – Informacje, które należy dostarczyć użytkownikowi – Zmiana warunków umowy ramowej – Milcząca zgoda – Artykuł 63 ust. 1 lit. a) i b) – Prawa i obowiązki związane z usługami płatniczymi – Odstępstwo dotyczące instrumentów płatniczych przeznaczonych do dokonywania płatności niskokwotowych – Przesłanki stosowania – Instrument płatniczy, który nie może zostać zablokowany – Instrument płatniczy używany anonimowo – Ograniczenie w czasie skutków wyroku]

(2021/C 19/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: DenizBank AG

Druga strona postępowania: Verein für Konsumenteninformation

Sentencja

- 1) Artykuł 52 pkt 6 lit. a) w związku z art. 54 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywę 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE, należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on informacji i warunków, jakie powinien dostarczyć dostawca usług płatniczych, który zamierza uzgodnić z użytkownikiem jego usług domniemanie wyrażenia zgody na zmianę umowy ramowej, którą zawarli, zgodnie z zasadami przewidzianymi w tych przepisach, lecz nie ustala ograniczeń w odniesieniu do statusu tego użytkownika lub rodzaju warunków umowy, których dotyczy taka zgoda, z zastrzeżeniem jednak możliwości kontroli nieuczciwego charakteru warunków umowy w świetle przepisów dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w przypadku, gdy użytkownik ma status konsumenta.
- 2) Artykuł 4 pkt 14 dyrektywy 2015/2366 należy interpretować w ten sposób, że funkcja komunikacji bliskiego zasięgu (Near Field Communication) zindywidualizowanej wielofunkcyjnej karty bankowej, umożliwiająca dokonywanie płatności niskokwotowych obciążających powiązany z nią rachunek bankowy, stanowi „instrument płatniczy” zgodnie z definicją ustanowioną w tym przepisie.
- 3) Artykuł 63 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/2366 należy interpretować w ten sposób, że zbliżeniowa płatność niskokwotowa dokonana z wykorzystaniem funkcji komunikacji bliskiego zasięgu (Near Field Communication) zindywidualizowanej wielofunkcyjnej karty bankowej stanowi „anonimowe” używanie rozpatrywanego instrumentu płatniczego w rozumieniu tego przepisu ustanawiającego odstępowo.
- 4) Artykuł 63 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2015/2366 należy interpretować w ten sposób, że dostawca usług płatniczych, który zamierza powołać się na odstępowo przewidziane w tym przepisie, nie może ograniczać się do stwierdzenia, iż zablokowanie danego instrumentu płatniczego lub uniemożliwienie jego dalszego używania nie jest możliwe, podczas gdy w świetle obiektywnej wiedzy technicznej nie można stwierdzić takiej niemożności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – UQ / Marclean Technologies, S.L.U.

(Sprawa C-300/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zwolnienia grupowe – Dyrektywa 98/59/WE – Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) – Pojęcie zwolnienia grupowego – Sposoby obliczania liczby zwolnień – Okres odniesienia, który należy uwzględnić]

(2021/C 19/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UQ

Strona pozwana: Marclean Technologies, S.L.U.

Przy udziale: Ministerio Fiscal, Fondo de Garantía Salarial

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że w celu dokonania oceny, czy sporne indywidualne zwolnienie stanowi część zwolnienia grupowego, okres odniesienia przewidziany w tym przepisie dla ustalenia, czy doszło do zwolnienia grupowego, oblicza się z uwzględnieniem jakiegokolwiek obejmującego to indywidualne zwolnienie okresu 30 lub 90 kolejnych dni, podczas którego pracodawca przeprowadził największą liczbę zwolnień z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnymi pracownikami w rozumieniu tego samego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 2.9.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Ralph Pethke / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-382/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnik – Wewnętrzna reorganizacja struktury Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) – Przeniesienie – Artykuł 7 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Ukryta kara – Interes służby – Równowaga stanowisk – Obowiązek uzasadnienia – Przeinaczenie okoliczności faktycznych – Mobbing – Artykuł 12a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej]

(2021/C 19/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ralph Pethke (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošūtiē i B. Wägenbaur, Rechtsanwälte)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) Ralph Pethke pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 7.10.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD / Olympic Insurance Company Ltd

(Sprawa C-427/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/138/WE – Artykuł 274 – Prawo właściwe mające zastosowanie do postępowania likwidacyjnego prowadzonego w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń – Cofnięcie zezwolenia [na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej] udzielonego towarzystwu ubezpieczeniowemu – Powołanie tymczasowego likwidatora – Pojęcie „decyzji o otwarciu [wszczęciu] postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń” – Brak orzeczenia sądowego o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w państwie członkowskim siedziby [zakładu ubezpieczeń] – Zawieszenie wszelkich postępowań sądowych wszczętych wobec danego zakładu ubezpieczeń w innych państwach członkowskich niż państwo członkowskie jego siedziby]

(2021/C 19/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD

Strona pozwana: Olympic Insurance Company Ltd

Sentencja

- 1) Artykuł 274 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (wyłącznie II), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/58/UE z dnia 11 grudnia 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że decyzja właściwego organu o cofnięciu udzielonego zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej i o powołaniu tymczasowego likwidatora dla tego zakładu może stanowić „decyzję o otwarciu [wszczęciu] postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń” w rozumieniu tego artykułu tylko wtedy, gdy zgodnie z prawem państwa członkowskiego siedziby danego zakładu ubezpieczeń ów tymczasowy likwidator jest uprawniony do upłynnienia aktywów danego zakładu ubezpieczeń i do podziału uzyskanych z nich dochodów między jego wierzycieli, względnie gdy cofnięcie owemu zakładowi zezwolenia powoduje automatycznie wszczęcie postępowania likwidacyjnego bez konieczności wydania odpowiedniej formalnej decyzji przez odrębny organ.
- 2) Artykuł 274 dyrektywy 2009/138, zmienionej dyrektywą 2013/58, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli nie są spełnione przesłanki wymagane do tego, by decyzja o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń i o powołaniu tymczasowego likwidatora dla tego zakładu ubezpieczeń stanowiła „decyzję o otwarciu [wszczęciu] postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń” w rozumieniu tego artykułu, wspomniany artykuł nie ustanawia obowiązku stosowania przez sądy innych państw członkowskich prawa państwa członkowskiego siedziby danego zakładu ubezpieczeń, które przewiduje zawieszenie wszelkich postępowań sądowych wszczętych przeciwko temu zakładowi ubezpieczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Ellmes Property Services Limited / SP

(Sprawa C-433/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Artykuł 24 pkt 1 – Jurysdykcja wyłączna w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach – Artykuł 7 pkt 1 lit. a) – Jurysdykcja szczególna w sprawach dotyczących umowy – Powództwo współwłaściciela nieruchomości o zaniechanie przez właściciela lokalu mieszkalnego znajdującego się w obrębie owej nieruchomości objętej reżimem współwłasności korzystania z niego do celów turystycznych]

(2021/C 19/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ellmes Property Services Limited

Strona przeciwna: SP

Sentencja

- 1) Artykuł 24 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo właściciela lokalu mieszkalnego znajdującego się w obrębie nieruchomości objętej reżimem współwłasności, które ma na celu spowodowanie zakazania właścicielowi innego lokalu znajdującego się w obrębie tej samej nieruchomości dokonywania, w sposób samowolny, bez zgody właścicieli pozostałych lokali, zmiany jego przeznaczenia, przewidzianego w umowie współwłasności, należy uznać za powództwo „w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach” w rozumieniu przywołanego przepisu, pod warunkiem, że owo przeznaczenie może być skutecznie powoływane nie tylko wobec pozostałych współwłaścicieli owej nieruchomości, ale także wobec wszystkich innych osób, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy przewidzianego w umowie współwłasności przeznaczenia lokalu znajdującego się w obrębie nieruchomości objętej reżimem współwłasności nie można skutecznie powoływać wobec wszystkich, powództwo właściciela lokalu mieszkalnego znajdującego się w obrębie nieruchomości objętej reżimem współwłasności, które ma na celu zakazanie właścicielowi innego lokalu znajdującego się w obrębie tej samej nieruchomości dokonywania, w sposób samowolny, bez zgody właścicieli pozostałych lokali, zmian takiego przeznaczenia należy uznać za powództwo „w sprawach dotyczących umowy” w rozumieniu rzeczzonego przepisu. Z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd odsyłający miejscem wykonania zobowiązania służącego za podstawę tego powództwa jest miejsce położenia nieruchomości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Stephan Fleig / Europejska Służba Działań Zewnętrznych**(Sprawa C-446/19 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie – Służba publiczna – Personel kontraktowy – Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) – Artykuł 47 lit. c) ppkt i) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony – Choroba zawodowa – Utrata zaufania – Prawo do rzetelnego procesu – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązek dbałości – Artykuły 30 i 41 karty praw podstawowych – Przeinaczenie okoliczności faktycznych – Zakres kontroli sądowej]

(2021/C 19/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stephan Fleig (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R.C. Weiss, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Stephan Fleig zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 7.10.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Bruno Gollnisch / Parlament Europejsko, Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-676/19 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot – Skutki wyroku Trybunału]

(2021/C 19/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bruno Gollnisch (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i M. Ecker, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Bruno Gollnisch zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – ITH Comercial Timișoara SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice

(Sprawa C-734/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenie podatku naliczonego – Zaniechanie pierwotnie planowanej działalności – Korekta odliczeń VAT naliczonego – Działalność w sektorze nieruchomości]

(2021/C 19/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ITH Comercial Timișoara SRL

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice

Sentencja

- 1) Artykuły 167, 168, 184 i 185 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego od towarów, w tym przypadku od nieruchomości, i usług nabytych w celu dokonania transakcji podlegających opodatkowaniu zostaje zachowane w sytuacji, gdy początkowo przewidziane projekty inwestycyjne zostały zaniechane z uwagi na okoliczności niezależne od woli podatnika, i nie należy dokonywać korekty tego VAT, jeżeli podatnik nadal ma zamiar wykorzystywać rzeczne towary do celów podlegającej opodatkowaniu działalności.
- 2) Dyrektywę 2006/112, a w szczególności jej art. 28, należy interpretować w ten sposób, że w braku umowy zlecenia bez reprezentacji nie znajduje zastosowania mechanizm agenta, w sytuacji gdy podatnik wznosi budynek zgodnie z warunkami i wymogami innej osoby, której budynek ten ma być oddany w najem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-796/19) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywa 2007/59/WE – Przyznawanie uprawnień maszynistom – Artykuł 3 lit. a) – Właściwy organ krajowy – Dyrektywa 2004/49/WE – Artykuł 16 ust. 1 – Organ ds. bezpieczeństwa – Wyznaczenie wielu organów]

(2021/C 19/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i C. Vrignon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Schmoll i A. Posch, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Republika Austrii, wyznaczając jako „właściwy organ” do celów dyrektywy 2007/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie przyznawania uprawnień maszynistom prowadzącym lokomotywy i pociągi w obrębie systemu kolejowego Wspólnoty inny organ niż organ ds. bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 16 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa kolei), uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 3 lit. a) dyrektywy 2007/59.
- 2) Republika Austrii pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 432 z 23.12.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 listopada 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Belgii
(Sprawa C-842/19) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie – Brak wykonania – Swobodny przepływ kapitału – Artykuł 63 TFUE – Niezgodność belgijskich przepisów podatkowych dotyczących dochodów związanych z nieruchomościami położonymi za granicą – Artykuł 260 ust. 2 TFUE – Żądanie nałożenia okresowej kary pieniężnej i ryczałtu]

(2021/C 19/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: P. Cottin, J.-C. Halleux i C. Pochet, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie podejmując wszelkich środków niezbędnych do wykonania wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., Komisja / Belgia (C-110/17, EU:C:2018:250), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Od Królestwa Belgii zasądza się na rzecz Komisji Europejskiej ryczałt w wysokości 2 000 000 EUR.
- 3) Od Królestwa Belgii zasądza się na rzecz Komisji Europejskiej okresową karę pieniężną w wysokości 7 500 EUR dziennie licząc od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia wykonania wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., Komisja / Belgia (C-110/17, EU:C:2018:250).
- 4) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 45 z 10.02.2020.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz
Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. –DQ / Wallonische Region**

(Sprawa C-41/20)

(2021/C 19/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Gericht Erster Instanz Eupen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DQ

Strona przeciwna: Wallonische Region

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak stosowane przez organy, a mianowicie zgodnie z którym korzystanie z zagranicznego pojazdu, bez dopełnienia obowiązku ponownej rejestracji tego pojazdu, udostępnionego okazjonalnie i krótkoterminowo obywatelowi mającemu miejsce zamieszkania w Belgii przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest uzależnione od przewożenia ze sobą w pojeździe przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w Belgii prywatnego zaświadczenia o prawie do korzystania, tj. zaświadczenia w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 królewskiego rozporządzenia z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie rejestracji pojazdów, jest sprzeczne z właściwymi normami prawa Unii, a w szczególności z następującymi postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): art. 20 i 21 TFUE, dotyczącymi swobody przepływu osób i swobody przepływu kapitału i/lub z art. 63 i 64 TFUE, dotyczącymi swobody przepływu kapitału jako z dwoma z czterech podstawowych swobód Unii Europejskiej?
- 2) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak opisane powyżej i wdrażane przez Region Waloński, jest uzasadnione wymogami bezpieczeństwa publicznego albo wymogiem ustanowienia innych środków ochronnych, i czy przestrzeganie uregulowania prawa krajowego, które jest interpretowane w ten sposób, że przewiduje ono bezwzględnie, iż wystawiony przez zagranicznego właściciela pojazdu dokument potwierdzający ograniczone czasowo pozwolenie na korzystanie z pojazdu, ze wskazaniem na okres ważności, musi zawsze być przewożony w pojeździe, jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, bądź też czy cel ten można byłoby osiągnąć również w inny sposób i poprzez zastosowanie mniej restrykcyjnych i formalistycznych środków?

Trybunał Unii Europejskiej (szósta izba) orzeka w drodze postanowienia z dnia 10 września 2020 r. w następujący sposób:

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym osoba zamieszkała w tym państwie członkowskim może powołać się na wyjątek od obowiązującego w państwie miejsca jej zamieszkania obowiązku rejestracji pojazdu – w odniesieniu do pojazdu, udostępnionego jej nieodpłatnie i krótkoterminowo przez jego właściciela, mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, w którym to państwie pojazd ten jest zarejestrowany – tylko wtedy, gdy dokumenty stanowiące dowód, iż wyjątek ten znajduje do niej zastosowanie muszą być zawsze przewożone przez tę osobę w prowadzonym przez nią pojeździe, a możliwość ich późniejszego przedstawienia jest wykluczona.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz
Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. – FS / Wallonische Region**

(Sprawa C-42/20)

(2021/C 19/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Gericht Erster Instanz Eupen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS

Strona przeciwna: Wallonische Region

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak stosowane przez organy, a mianowicie zgodnie z którym korzystanie z zagranicznego pojazdu, bez dopełnienia obowiązku ponownej rejestracji tego pojazdu, udostępnionego okazjonalnie i krótkoterminowy obywatelowi mającemu miejsce zamieszkania w Belgii przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest uzależnione od przewożenia ze sobą w pojeździe przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w Belgii prywatnego zaświadczenia o prawie do korzystania, tj. zaświadczenia w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 królewskiego rozporządzenia z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie rejestracji pojazdów, jest sprzeczne z właściwymi normami prawa Unii, a w szczególności z następującymi postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): art. 20 i 21 TFUE, dotyczącymi swobody przepływu osób, art. 45 TFUE, dotyczącym swobody przepływu pracowników, art. 49 TFUE, dotyczącym swobody przedsiębiorczości i art. 56 TFUE dotyczącym swobody świadczenia usług?
- 2) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak opisane powyżej i wdrażane przez Region Waloński, jest uzasadnione wymogami bezpieczeństwa publicznego albo wymogiem ustanowienia innych środków ochronnych, i czy przestrzeganie uregulowania prawa krajowego, które jest interpretowane w ten sposób, że przewiduje ono bezwzględnie, iż wystawiony przez zagranicznego właściciela pojazdu dokument potwierdzający ograniczone czasowo pozwolenie na korzystanie z pojazdu, ze wskazaniem na okres ważności, musi zawsze być przewożony w pojeździe, jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, bądź też czy cel ten można byłoby osiągnąć również w inny sposób i poprzez zastosowanie mniej restrykcyjnych i formalistycznych środków?

Trybunał Unii Europejskiej (szósta izba) orzeka w drodze postanowienia z dnia 10 września 2020 r. w następujący sposób:

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym osoba zamieszkała w tym państwie członkowskim może powołać się na wyjątek od obowiązującego w państwie miejsca jej zamieszkania obowiązku rejestracji pojazdu – w odniesieniu do pojazdu, udostępnionego jej nieodpłatnie i krótkoterminowo przez jego właściciela, mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, w którym to państwie pojazd ten jest zarejestrowany – tylko wtedy, gdy dokumenty stanowiące dowód, iż wyjątek ten znajduje do niej zastosowanie muszą być zawsze przewożone przez tę osobę w prowadzonym przez nią pojeździe, a możliwość ich późniejszego przedstawienia jest wykluczona.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz
Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. –HU / Wallonische Region**

(Sprawa C-43/20)

(2021/C 19/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Gericht Erster Instanz Eupen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HU

Strona przeciwna: Wallonische Region

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak stosowane przez organy, a mianowicie zgodnie z którym korzystanie z zagranicznego pojazdu, bez dopełnienia obowiązku ponownej rejestracji tego pojazdu, udostępnionego okazjonalnie i krótkoterminowy obywatelowi mającemu miejsce zamieszkania w Belgii przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest uzależnione od przewożenia ze sobą w pojeździe przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w Belgii prywatnego zaświadczenia o prawie do korzystania, tj. zaświadczenia w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 królewskiego rozporządzenia z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie rejestracji pojazdów, jest sprzeczne z właściwymi normami prawa Unii, a w szczególności z następującymi postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): art. 20 i 21 TFUE, dotyczącymi swobody przepływu osób, art. 45 TFUE, dotyczącym swobody przepływu pracowników, art. 49 TFUE, dotyczącym swobody przedsiębiorczości i art. 56 TFUE dotyczącym swobody świadczenia usług?

- 2) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak opisane powyżej i wdrażane przez Region Waloński, jest uzasadnione wymogami bezpieczeństwa publicznego albo wymogiem ustanowienia innych środków ochronnych, i czy przestrzeganie uregulowania prawa krajowego, które jest interpretowane w ten sposób, że przewiduje ono bezwzględnie, iż wystawiony przez zagranicznego właściciela pojazdu dokument potwierdzający ograniczone czasowo pozwolenie na korzystanie z pojazdu, ze wskazaniem na okres ważności, musi zawsze być przewożony w pojeździe, jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, bądź też czy cel ten można byłoby osiągnąć również w inny sposób i poprzez zastosowanie mniej restrykcyjnych i formalistycznych środków?

Trybunał Unii Europejskiej (szósta izba) orzeka w drodze postanowienia z dnia 10 września 2020 r. w następujący sposób:

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym osoba zamieszkała w tym państwie członkowskim może powołać się na wyjątek od obowiązującego w państwie miejsca jej zamieszkania obowiązku rejestracji pojazdu – w odniesieniu do pojazdu, udostępnionego jej nieodpłatnie i krótkoterminowo przez jego właściciela, mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, w którym to państwie pojazd ten jest zarejestrowany – tylko wtedy, gdy dokumenty stanowiące dowód, iż wyjątek ten znajduje do niej zastosowanie muszą być zawsze przewożone przez tę osobę w prowadzonym przez nią pojeździe, a możliwość ich późniejszego przedstawienia jest wykluczona.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 23 kwietnia 2020 r. – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ / Presidenza del Consiglio dei Ministri,
Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia**

(Sprawa C-173/20)

(2021/C 19/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie 99/70/WE [dyrektywie Rady dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zwanej dalej „dyrektywą”⁽¹⁾], zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, analizowana w związku z motywami 6 i 7 i klauzulą 4 tego porozumienia („Zasada niedyskryminacji”), a także w świetle zasad równowagi i skuteczności prawa Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, w tym przypadku art. 24 ust. 3 lit. a) i art. 22 ust. 9 ustawy nr 240/2010, które umożliwiają uniwersytetom nieograniczone korzystanie z trzyletnich umów o pracę na stanowisku asystenta, z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat, bez uzależnienia ich zawierania i przedłużania od jakiegokolwiek obiektywnego powodu związanego z tymczasowymi lub wyjątkowymi potrzebami uniwersytetu zawierającego takie umowy, i które, jako jedyne ograniczenie w zawieraniu szeregu umów o pracę na czas określony z tą samą osobą, przewidują jedynie okres nie dłuższy niż dwanaście lat, nawet jeśli nie jest to okres ciągły?
- 2) Czy cytowana klauzula 5 porozumienia ramowego, analizowana w związku z motywami 6 i 7 dyrektywy i z cytowaną klauzulą 4 rzeczoności porozumienia, a także w świetle [wymogu] skuteczności prawa Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego (w tym przypadku art. 24 i 29 ust. 1 ustawy 240/2010), w sytuacji, w której pozwalają one uniwersytetom na zatrudnianie asystentów wyłącznie na czas określony – bez uzależnienia odnośnej decyzji od istnienia tymczasowych lub wyjątkowych potrzeb i bez ustalania jakichkolwiek ograniczeń – poprzez potencjalnie nieograniczone zawieranie kolejnych umów na czas określony, w celu zaspokojenia zwykłych potrzeb dydaktycznych i badawczych tych uniwersytetów?

- 3) Czy klauzula 4 tego porozumienia ramowego stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 20 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 75/2017 (zgodnie z interpretacją zawartą w cytowanym okólniku ministerialnym nr 3/2017), który uznając możliwość zastosowania względem asystentów zatrudnionych na czas określony przez publiczne instytucje badawcze procedury stabilizacji zatrudnienia – ale tylko jeśli mają oni co najmniej trzyletni staż pracy do dnia 31 grudnia 2017 r. – nie zezwala na jej zastosowanie wobec asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na czas określony tylko dlatego, że art. 22 ust. 16 dekretu ustawodawczego nr 75/2017 objął stosunek pracy, jakkolwiek, zgodnie z ustawą, oparty na umowie o pracę, „reżimem prawa publicznego”, mimo że art. 22 ust. 9 ustawy nr 240/2010 poddaje asystentów jednostek badawczych i uniwersytetów tej samej zasadzie w odniesieniu do maksymalnego czasu trwania nieprzerwanych umów o pracę na czas określony w formie umów z uniwersytetami i instytucjami badawczymi, o których mowa w art. 24, lub grantów badawczych, o których mowa w tym samym art. 22?
- 4) Czy zasady równoważności i skuteczności prawa Unii, w odniesieniu do wyżej wymienionego porozumienia ramowego, a także zasada niedyskryminacji zawarta w jego klauzuli 4 stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego [art. 24 ust. 3 lit. a) ustawy nr 240/2010 i art. 29 ust. 2 lit. d) i ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 81/2015], które – mimo obowiązywania uregulowań mających zastosowanie do wszystkich pracowników publicznych i prywatnych, zawartych ostatnio w tymże dekrete nr 81, ustalających (począwszy od 2018 r.) maksymalny 24 miesięczny okres obowiązywania umowy o pracę na czas określony (łącznie z przedłużeniem i odnowieniem) oraz uzależniających korzystanie z umowy o pracę na czas określony przez administrację publiczną od istnienia „tymczasowych i wyjątkowych potrzeb” – zezwalają uniwersytetom na zatrudnianie asystentów w drodze umowy na czas określony na okres trzech lat, z możliwością jej przedłużania na okres lat dwóch w przypadku pozytywnej oceny działalności badawczej i dydaktycznej prowadzonej w tym trzyletnim okresie, bez uzależniania, zarówno zawarcia pierwszej umowy, jak i jej przedłużenia od istnienia takich tymczasowych i wyjątkowych potrzeb uniwersytetu, pozwalając mu wręcz, po zakończeniu pięcioletniego okresu, na zawarcie z tą samą osobą lub z innymi osobami kolejnej umowy na czas określony tego samego rodzaju, celem zaspokojenia tych samych potrzeb dydaktycznych i badawczych związanych z poprzednią umową?
- 5) Czy klauzula 5 cytowanego porozumienia ramowego stoi, również w świetle zasad skuteczności i równoważności oraz wspomnianej klauzuli 4, na przeszkodzie temu, aby przepisy prawa krajowego [art. 29 ust. 2 lit. d) i ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 81/2015 oraz art. 36 ust. 2 i 5 dekretu ustawodawczego nr 165/2001] wykluczały względem asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na podstawie trzyletniej umowy na czas określony, z możliwością jej przedłużenia na kolejne dwa lata [zgodnie z wyżej wspomnianym art. 24 ust. 3 lit. a) ustawy nr 240/2010], późniejsze zawarcie umów o pracę na czas nieokreślony, przy braku w ramach włoskiego porządku prawnego innych środków odpowiednich do zapobiegania nadużyciom w zawieraniu kolejnych umów o pracę na czas określony przez uniwersytety i karania tych nadużyć?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty przeciwko D.P.

(Sprawa C-338/20)

(2021/C 19/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Strona pozwana: D.P.

Pytania prejudycjalne

Czy doręczenie ukaranemu orzeczenia nakładającego karę pieniężną bez zapewnienia jego tłumaczenia na język zrozumiały dla adresata, upoważnia organ państwa wykonującego orzeczenie do odmowy jego wykonania na podstawie przepisów implementujących art. 20 ust. 3 decyzji ramowej 2005/214/WSiSW⁽¹⁾ z uwagi na naruszenie prawa do rzetelnego postępowania sądowego?

(¹) Decyzja Ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym; Dz. U.2005, L 76 s. 16–30

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd
Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 2 października 2020 r. – Delfarma
Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych
i Produktów Biobójczych**

(Sprawa C-488/20)

(2021/C 19/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delfarma Sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 34 TFUE sprzeciwia się unormowaniu prawa krajowego, według którego pozwolenie na import równoległy wygasa po upływie roku od dnia wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego?
- 2) Czy w świetle art. 34 i 36 TFUE organ krajowy może wydać decyzję deklaratoryjną, stwierdzającą wygaśnięcie z mocy prawa pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego w ramach importu równoległego, wyłącznie z powodu upływu czasu określonego w ustawie, liczonego od daty wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego, bez badania przyczyn wygaśnięcia tego produktu oraz innych przesłanek, o których mowa w art. 36 TFUE, związanych z ochroną życia i zdrowia ludzi?
- 3) Czy wystarczającym dla wydania decyzji deklaratoryjnej, stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego w ramach importu równoległego, jest fakt zwolnienia importerów równoległych z obowiązku przedkładania okresowych raportów o bezpieczeństwie i związany z tym brak po stronie organu aktualnych danych o stosunku korzyści do ryzyka płynącego z farmakoterapii?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshofs
(Austria) w dniu 6 października 2020 r. – ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft/Lokomotion
Gesellschaft für Schienentraktion mbH**

(Sprawa C-500/20)

(2021/C 19/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i druga strona postępowania zażaleniowego: ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft

Strona pozwana i wnosząca zażalenie: Lokomotion Gesellschaft für Schienentraktion mbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do dokonywania wykładni Przepisów ujednoliconych o umowie użytkowania infrastruktury w międzynarodowej komunikacji kolejowej (zwanym dalej „CUI”; załącznik E do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami, zwanej dalej „COTIF”⁽¹⁾)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 8 § 1 lit. b) CUI należy interpretować w ten sposób, że zakresem uregulowanej w nim odpowiedzialności zarządzającego za szkody materialne objęte są także koszty ponoszone przez przewoźnika na skutek tego, iż, z uwagi na uszkodzenie własnych lokomotyw, musi korzystać z wynajętych lokomotyw zastępczych?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i przeczącej na pytanie drugie:
- 4) Czy art. 4 i art. 19 § 1 CUI należy interpretować w ten sposób, że strony umowy mogą skutecznie rozszerzyć swoją odpowiedzialność przez ogólne odwołanie do prawa krajowego, zgodnie z którym zakres odpowiedzialności jest wprawdzie szerszy, ale przesłanką odpowiedzialności – odmiennie niż w przypadku obiektywnej odpowiedzialności ponoszonej na podstawie CUI – jest wina?

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/103/UE z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Międzypaństwową Organizacją Międzynarodowych Przewozów Kolejami w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) z dnia 9 maja 1980 r., zmienionej protokołem wileńskim z dnia 3 czerwca 1999 r. (Dz.U. 2013, L 51, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 13 października 2020 r. — Autoridade Tributária e Aduaneira / Termas Sulfurosas de Alcafache, S.A.

(Sprawa C-513/20)

(2021/C 19/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autoridade Tributária e Aduaneira

Strona przeciwna: Termas Sulfurosas de Alcafache, S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy płatności uiszczane w zamian za usługę założenia indywidualnej karty każdego użytkownika, która zawiera kartotekę medyczną uprawniającą do nabycia „klasycznych zabiegów termalnych” mogą zostać objęte pojęciem „ściśle [...] związane czynności” występującym w art. 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy VAT⁽¹⁾, a tym samym uznane za zwolnione z VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 13 października 2020 r. – DS / Koch Personaldienstleistungen GmbH**

(Sprawa C-514/20)

(2021/C 19/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DS

Druga strona postępowania: Koch Personaldienstleistungen GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie uregulowaniu zawartemu w układzie zbiorowym, na mocy którego dla ustalenia, czy i za ile godzin pracownikowi przysługuje dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych, uwzględnia się tylko rzeczywiście przepracowane godziny, a nie również godziny, w trakcie których pracownik korzysta z corocznego płatnego urlopu minimalnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 16 października 2020 r. – XP/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH**

(Sprawa C-518/20)

(2021/C 19/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: XP

Druga strona w postępowaniu rewizyjnym: St. Vincenz-Krankenhaus GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej sprzeciwiają się wykładni przepisu krajowego takiego jak § 7 ust. 3 Bundesurlaubsgesetz, zgodnie z którą dotychczas niezrealizowane prawo do corocznego płatnego urlopu przysługującego pracownikowi, który w trakcie roku urlopowego stał się całkowicie niezdolny do pracy z przyczyn zdrowotnych i który jednak mógłby jeszcze skorzystać przynajmniej z części urlopu w trakcie roku urlopowego przed wystąpieniem niezdolności do pracy, w przypadku nieprzerwanie nadal występującej niezdolności do pracy, wygasa po upływie 15 miesięcy od zakończenia roku urlopowego również w przypadku, gdy pracodawca rzeczywiście nie umożliwił pracownikowi skorzystania z prawa do urlopu poprzez stosowne wezwanie i poinformowanie?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy w tych okolicznościach wygaśnięcie jest wyłączone również w późniejszym momencie w przypadku nadal utrzymującej się całkowitej niezdolności do pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 15 października 2020 r. – K**

(Sprawa C-519/20)

(2021/C 19/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K

Uczestnik postępowania: Landkreis Gifhorn

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2008/115/WE, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który orzeka o zastosowaniu środka detencyjnego w celu wydalenia, musi w każdym indywidualnym przypadku dokonać sprawdzenia spełnienia przesłanek przewidzianych w tym przepisie, w szczególności tego, że wyjątkowa sytuacja nadal ma miejsce, jeśli ustawodawca krajowy, powołując się na art. 18 ust. 1, odstąpił w prawie krajowym od przesłanek art. 16 ust. 1?
- 2) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, należy interpretować w ten sposób, że prawo to stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które tymczasowo do dnia 1 lipca 2022 r. zezwalają na umieszczenie w zakładzie karnym osób zatrzymanych w oczekiwaniu na wydalenie, chociaż w państwie członkowskim istnieją specjalne ośrodki detencyjne i nie występuje sytuacja nadzwyczajna w rozumieniu art. 18 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, która by tego bezwzględnie wymagała?
- 3) Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE należy interpretować w ten sposób, że nie mamy do czynienia ze „specjalnym ośrodkiem detencyjnym” dla osób zatrzymanych w oczekiwaniu na wydalenie już z tego powodu, że
 - „specjalny ośrodek detencyjny” podlega pośrednio temu samemu członkowi rządu co zakłady karne dla więźniów, a mianowicie ministrowi sprawiedliwości
 - „specjalny ośrodek detencyjny” jest zorganizowany jako oddział zakładu karnego i w związku z tym posiada wprowadzić własnego kierownika, ale jako jeden z kilku oddziałów zakładu karnego podlega ogólnemu zarządowi zakładu karnego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie:

Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pobyt w „specjalnym ośrodku detencyjnym” osób zatrzymanych w oczekiwaniu na wydalenie ma miejsce wtedy, gdy w zakładzie karnym utworzono specjalny oddział jako ośrodek detencyjny dla celów deportacji, oddział ten zajmuje oddzielny teren z trzema budynkami stojącymi w obrębie ogrodzenia i jest przeznaczony dla osób zatrzymanych w oczekiwaniu na wydalenie, a jeden z tych trzech budynków jest tymczasowo zajmowany wyłącznie przez więźniów, którzy odbywają zastępcze kary pozbawienia wolności lub kary pozbawienia wolności na krótki okres, przy czym zakład karny zapewnia oddzielenie osób zatrzymanych w oczekiwaniu na wydalenie od więźniów, a w szczególności każdy budynek ma swoje własne zaplecze (własne pomieszczenie z ubraniami, własną izbę chorych, własne pomieszczenie sportowe) oraz, pomimo tego że dziedziniec / obszar zewnętrzny jest widoczny ze wszystkich budynków, to przy każdym z budynków znajduje się osobny, ogrodzony drucianą siatką obszar dla osób zatrzymanych, tak że nie ma bezpośredniego połączenia pomiędzy budynkami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 22 października 2020 r. – UAB Tiketa / M.Š., VšĮ Baltic Music

(Sprawa C-536/20)

(2021/C 19/26)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB Tiketa

Pozostali uczestnicy postępowania kasacyjnego: M.Š., VšĮ Baltic Music

Pytania prejudycjalne

1. Czy pojęcie przedsiębiorcy zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/83 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba działająca w charakterze pośrednika w związku z zakupem biletu przez konsumenta może być uznawana za przedsiębiorcę, na którym spoczywają obowiązki przewidziane w dyrektywie 2011/83, a zatem za stroną umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług, przeciwko której to stronie konsument może podnieść roszczenia lub wytoczyć powództwo?
 - 1.1. Czy dla wykładni pojęcia przedsiębiorcy zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/83 ma znaczenie, czy osoba działająca w charakterze pośrednika w związku z zakupem biletu przez konsumenta, zanim konsument zostanie związany umową zawieraną na odległość, udziela temu konsumentowi w jasny i zrozumiały sposób wszystkich informacji o głównym przedsiębiorcy, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 2011/83?
 - 1.2. Czy okoliczność istnienia stosunku pośrednictwa należy uznać za ujawnioną w przypadku, gdy osoba zaangażowana w proces zakupu biletu, zanim konsument zostanie związany umową zawieraną na odległość, udziela informacji o firmie i formie prawnej głównego przedsiębiorcy oraz informację o tym, że główny przedsiębiorca ponosi pełną odpowiedzialność w związku z wydarzeniem, jego jakością i treścią, jak również z przekazywanymi na jego temat informacjami, oraz zaznacza, że sama działa wyłącznie jako dystrybutor biletów i jest ujawnionym przedstawicielem?
 - 1.3. Czy pojęcie przedsiębiorcy zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/83 można interpretować w ten sposób, że – z uwagi na łączący strony stosunek prawny polegający na świadczeniu usługi o dwojakim charakterze (dystrybucji biletów i organizacji wydarzeń) – zarówno sprzedawcę biletów, jak i organizatora wydarzenia można uznać za przedsiębiorców, czyli za strony umowy konsumenckiej?
2. Czy wymóg udzielenia informacji i udostępnienia tych informacji konsumentowi w prostym i zrozumiałym języku, ustanowiony w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2011/83, należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązek udzielenia informacji konsumentowi uznaje się za wykonany prawidłowo, jeżeli takie informacje są udzielane w regulaminie świadczenia usług przez pośrednika udostępnionym konsumentowi w witrynie internetowej tiketa.lt przed dokonaniem przez konsumenta płatności i potwierdzeniem, że zapoznał się on z regulaminem świadczenia usług przez pośrednika, oraz zobowiązaniem się do jego przestrzegania jako elementu warunków transakcji, która ma zostać zawarta w formie tak zwanej umowy „click-wrap”, czyli umowy, która wymaga aktywnego zaznaczenia odpowiedniego pola w systemie internetowym i kliknięcia konkretnego hiperłącza?
 - 2.1. Czy dla wykładni i stosowania tego wymogu ma znaczenie, że takie informacje nie są dostarczane na trwałym nośniku i że nie dostarcza się następnie potwierdzenia zawarcia umowy zawierającego wszystkie informacje wymagane na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2011/83 na trwałym nośniku, jak wymaga tego art. 8 ust. 7 dyrektywy 2011/83?
 - 2.2. Czy zgodnie z art. 6 ust. 5 dyrektywy 2011/83 owe informacje zawarte w regulaminie świadczenia usług przez pośrednika tworzą integralną część umowy zawieranej na odległość niezależnie od tego, że owe informacje nie są dostarczane na trwałym nośniku lub że nie dostarcza się następnie potwierdzenia zawarcia umowy na trwałym nośniku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 października 2020 r. – L Fund / Finanzamt D**

(Sprawa C-537/20)

(2021/C 19/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: L Fund

Druga strona postępowania rewizyjnego: Finanzamt D

przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE) sprzeciwia się takiej regulacji państwa członkowskiego, zgodnie z którą krajowe specjalne fundusze nieruchomości mające wyłącznie zagranicznych inwestorów są zwolnione z podatku dochodowego od osób prawnych, gdy tymczasem zagraniczne specjalne fundusze nieruchomości mające wyłącznie zagranicznych inwestorów podlegają ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w podatku dochodowym od osób prawnych w odniesieniu do dochodów z wynajmu uzyskanych przez nie w kraju?

**Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Litewska/Parlament Europejski i Rada
Unii Europejskiej**

(Sprawa C-541/20)

(2021/C 19/28)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: K. Dieninis, V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, R. Dzikovič, A. Kisieliu-skaitė, G. Taluntytė i adwokat R. Petravičius)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

1. Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 7 dyrektywy 2020/1057 ⁽¹⁾, który nakłada obowiązek stosowania przepisów dotyczących delegowania pracowników do przewozów międzynarodowych i przewozów kabotażowych do celów dyrektywy 96/71/WE. W przypadku gdyby było niemożliwe stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 7 dyrektywy 2020/1057 bez zmiany istoty tej dyrektywy, Republika Litewska wnosi o stwierdzenie nieważności dyrektywy 2020/1057 w całości.
2. Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 6 lit. d) rozporządzenia 2020/1054 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim w przepisie tym nałożono na przedsiębiorstwa transportowe obowiązek zapewnienia kierowcom powrotu do miejsca ich zamieszkania lub do centrum operacyjnego przedsiębiorstwa co cztery tygodnie. W przypadku braku możliwości stwierdzenia nieważności tej części przepisu, Republika Litewska wnosi o stwierdzenie nieważności tego przepisu w całości.
3. Stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia 2020/1054 w zakresie, w jakim stanowi, że zmiany wprowadzone w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006 wchodzą w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu tego aktu (w dniu 20 sierpnia 2020 r.). W przypadku braku możliwości stwierdzenia nieważności art. 3 rozporządzenia 2020/1054 bez uszczerbku dla innych przepisów tego rozporządzenia, Republika Litewska wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2020/1054 w całości.

4. Obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Republika Litewska podnosi następujące zarzuty:

1. **Artykuł 1 ust. 3 i 7 dyrektywy 2020/1057** w zakresie, w jakim przepisy te nakładają obowiązek stosowania przepisów dotyczących delegowania pracowników do przewozów międzynarodowych innych niż przewozy dwustronne i przewozów kabotażowych, **narusza**:
 - 1.1. **Zasadę równości traktowania**, ponieważ selektywny podział przewozów nie jest uzasadniony i skutkuje podwójnymi standardami wynagrodzenia w odniesieniu do pracowników zatrudnionych przez to samo przedsiębiorstwo, chociaż wykonują oni pracę o tym samym charakterze. W konsekwencji przepisy dotyczące delegowania zostały wprowadzone w braku obiektywnych kryteriów, z naruszeniem zasady „równego wynagradzania za jednakową pracę” i z naruszeniem zasady równości traktowania zapisanej w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - 1.2. **Zasadę proporcjonalności**, ponieważ instytucje Unii (i) ustanowiły odmienne systemy wynagrodzeń w odniesieniu do kierowców wykonujących tę samą pracę; (ii) nie uwzględniły specyfiki przewozów międzynarodowych; (iii) nie uwzględniły wyjątkowo dużej mobilności pracowników w sektorze przewozu międzynarodowego; (iv) poprzez ustanowione przez nie kryteria nałożyły duże, nieuzasadnione obciążenie administracyjne na małe i średnie przedsiębiorstwa, a tym samym popełniły oczywisty błąd w ocenie i przyjęły środek nieproporcjonalny do realizowanego celu.
 - 1.3. **Zasady prawidłowej procedury prawodawczej**, ponieważ instytucje Unii powinny dokonać oceny skutków zaskarżonych przepisów lub uzasadnić brak podstaw do dokonania takiej oceny.
2. **Artykuł 1 pkt 6 lit. d) rozporządzenia 2020/1054**, który wprowadza obowiązek zapewnienia kierowcom przez przedsiębiorstwa transportowe powrotu do miejsca zamieszkania kierowcy lub do centrum operacyjnego przedsiębiorstwa co cztery tygodnie, **narusza**:
 - 2.1. **Artykuł 45 TFUE**, ponieważ obowiązkowy powrót kierowców do ich miejsca zamieszkania lub do centrum operacyjnego przedsiębiorstwa bez możliwości dokonania przez nich samego wyboru, gdzie zamierzają spędzić czas odpoczynku, narusza ich swobodę przemieszczania się jako pracowników.
 - 2.2. **Artykuł 26 TFUE i ogólną zasadę niedyskryminacji**, ponieważ zaskarżony przepis ogranicza swobodny przepływ pracowników i wprowadza dyskryminację pracowników przedsiębiorstw transportowych z peryferyjnych państw członkowskich, ze względu na nałożenie na nich obowiązku powrotu do ich miejsca zamieszkania lub do centrum operacyjnego przedsiębiorstwa w celu odpoczynku, gdyż pracownicy ci będą musieli przebywać duże odległości i tracić więcej czasu, niż kierowcy przedsiębiorstw transportowych z państw członkowskich położonych w centrum Unii i w jego okolicach; w celu wdrożenia przepisu dotyczącego powrotu pracowników przedsiębiorstwa transportowe z peryferyjnych państw członkowskich znajdują się w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z sytuacją, w jakiej znajdują się inne przedsiębiorstwa działające na rynku wewnętrznym.
 - 2.3. **Artykuł 3 ust. 3 TUE, art. 11 i 119 TFUE i politykę Unii w dziedzinie środowiska i zmian klimatu**, ponieważ obowiązek zapewnienia kierowcom powrotu co cztery tygodnie sztucznie zwiększy ruch na drogach Unii, liczbę kierowców powracających z pustymi przyczepami, liczbę innych zorganizowanych przewozów, zużycie paliwa i emisje CO₂ do środowiska.
 - 2.4. **Zasadę proporcjonalności**, ponieważ obowiązkowy regularny powrót wprowadzony tym przepisem stanowi środek oczywiście nieproporcjonalny i niewłaściwy do realizacji planowanego celu, mianowicie poprawy warunków odpoczynku pracowników.
3. **Artykuł 3 rozporządzenia 2020/1054**, który ustanawia datę wejścia w życie tego rozporządzenia (w dniu 20 sierpnia 2020 r.) bez wprowadzenia okresu przejściowego, w szczególności ze względu na wynikający z niego obowiązek bezzwłocznego zastosowania (i) wprowadzonych w art. 8 ust. 8 rozporządzenia nr 561/2008 zmian dotyczących zakazu spędzania okresu odpoczynku w kabinie pojazdu i (ii) zmiany wprowadzone w art. 8 ust. 8a rozporządzenia nr 561/2006, dotyczące obowiązku zapewnienia kierowcom powrotu do ich miejsca zamieszkania co cztery tygodnie, **narusza**:

- 3.1. **Zasadę proporcjonalności**, ze względu na to, że poprzez ustalenie terminu wejścia w życie rozporządzenia 2020/1054 na dwadzieścia dni, instytucje Unii (i) nie uwzględniły, iż z obiektywnych powodów i w braku okresu przejściowego państwa członkowskie i przewoźnicy nie mogą dostosować się do zmienionych obowiązków oraz (ii) nie przedstawiły żadnych argumentów uzasadniających taki pilny charakter dla wejścia w życie tych nowych obowiązków.
- 3.2. **Obowiązek uzasadnienia ustanowiony w art. 296 TFUE**, ponieważ w trakcie analizy wniosku instytucjom Unii było wiadomo, dzięki ocenie skutków i z innych źródeł, że (i) zakaz spędzania nocy w kabinie w danych okresach nie będzie miał w praktyce zastosowania w odniesieniu do większości państw członkowskich (z powodu niedostatecznej oferty innych miejsc zakwaterowania) oraz dla przedsiębiorstw transportowych, (ii) obowiązek zapewnienia kierowcom powrotu do miejsca zamieszkania kierowcy lub do centrum operacyjnego przedsiębiorstwa spowodowałoby trudności w zastosowaniu, gdyż zasady wdrożenia tego obowiązku nie są jasne, skutkiem czego instytucje Unii powinny przedstawić argumenty na poparcie braku okresu przejściowego lub przełożenia wejścia uregulowania w życie.
- 3.3. **Zasadę lojalnej współpracy**, ponieważ nie tylko instytucje Unii nie uzasadniły w żaden sposób potrzeby zapewnienia bezzwłocznego wejścia w życie zakazu spędzania nocy w kabinie pojazdu w danych okresach i obowiązku zapewnienia kierowcom powrotu do miejsca zamieszkania kierowcy, ale ponadto nie uwzględniły danych przedstawionych przez państwa członkowskie i zainteresowane osoby w odniesieniu do obiektywnych przeszkód i potrzeby ustanowienia okresu przejściowego, który pozwoliłby na dostosowanie się do zmienionych przepisów.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiająca przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniająca dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. 2020, L 249, s. 49).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (Dz.U. 2020, L 249, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Litewska/Parlament Unii Europejskiej i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-542/20)

(2021/C 19/29)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: K. Dieninis, V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, R. Dzikovič, A. Kisieliauskaitė, G. Taluntytė i R. Petravičius, advokatas)

Strona pozwana: Parlament Unii Europejskiej, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3 rozporządzenia 2020/1055 (¹) w zakresie, w jakim wprowadza on do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 (²) art. 5 ust. 1 lit. b), który stanowi, że „przedsiębiorca musi w danym państwie członkowskim siedziby [...] organizować przewozy flotą pojazdów w taki sposób, aby pojazdy, którymi dysponuje przedsiębiorca i które są wykorzystywane w przewozach międzynarodowych, wracały do jednej z baz eksploatacyjnych w tym państwie członkowskim nie później niż w ciągu ośmiu tygodni od jego opuszczenia”.
2. Stwierdzenie nieważności art. 2 pkt 4 lit. a) rozporządzenia 2020/1055, który zmienia art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 (³) poprzez wprowadzenie w tym artykule ust. 2a, który stanowi, że „Przewoźnicy nie mogą wykonywać przewozów kabotażowych tym samym pojazdem lub, w przypadku zespołu pojazdów, pojazdem silnikowym tego samego pojazdu w tym samym państwie członkowskim przez cztery dni od zakończenia przewozu kabotażowego w tym państwie członkowskim”.

3. Obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Republika Litewska podnosi następujące zarzuty:

1. **Artykuł 1 pkt 3 rozporządzenia 2020/1055** w zakresie, w jakim wprowadza on w rozporządzeniu (WE) nr 1071/2009 art. 5 ust. 1 lit. b), który stanowi, że „przedsiębiorca musi w danym państwie członkowskim siedziby [...] organizować przewozy flotą pojazdów w taki sposób, aby pojazdy, którymi dysponuje przedsiębiorca i które są wykorzystywane w przewozach międzynarodowych, wracały do jednej z baz eksploatacyjnych w tym państwie członkowskim nie później niż w ciągu ośmiu tygodni od jego opuszczenia”, **jest niezgodny z:**
 - 1.1 **Artykułem 3 ust. 3 TUE, art. 11 i 191 TFUE i z polityką Unii w dziedzinie środowiska i zmian klimatu.** Wymóg powrotu do bazy eksploatacyjnej zwiększy liczbę pojazdów bez ładunku na drogach europejskich, a także ilość emisji CO₂ i zanieczyszczenie środowiska. Instytucje Unii przyjmując zaskarżony przepis, nie uwzględniły środków dotyczących polityki Unii Europejskiej w dziedzinie środowiska i polityki w dziedzinie zmian klimatu w szczególności wymogów odnoszących się do ochrony środowiska i celów ochrony środowiska wspieranych w Europejskim Zielonym Ładzie i potwierdzonych przez Radę Europejską.
 - 1.2 **Artykułem 26 TFUE i ogólną zasadą niedyskryminacji.** Zaskarżony przepis jest środkiem protekcyjnym, poprzez który wprowadzono podział rynku przewozów Unii, ograniczenie konkurencji i ustanowiono dyskryminacyjny system wobec przewoźników w państwach członkowskich położonych na obszarach geograficznych Unii Europejskiej (peryferyjne państwa członkowskie). Poprzez ten środek sektor międzynarodowego transportu drogowego jest narażony na dyskryminację w porównaniu z innymi sektorami transportu.
 - 1.3 **Artykułem 91 ust. 2 i art. 94 TFUE.** Instytucje Unii były zobowiązane uwzględnić okoliczność, że zaskarżony przepis będzie miał szczególnie duży wpływ na jakość życia i poziom zatrudnienia w peryferyjnych państwach członkowskich Unii Europejskiej i będzie wpływał w szczególnie negatywny sposób na sytuację gospodarczą przewoźników mających siedzibę na peryferiach; jednakże instytucje Unii nie wypełniły tego obowiązku.
 - 1.4 **Zasadami prawidłowej procedury prawodawczej,** ze względu na **przyjęcie** zaskarżonego przepisu **bez żadnej oceny co do jego skutków** i bez właściwej oceny jego negatywnych konsekwencji społecznych i gospodarczych oraz jego oddziaływania na środowisko.
 - 1.5 **Zasadą proporcjonalności,** ze względu na to, że ustanowiony wymóg regularnego powrotu pojazdów jest w sposób oczywisty środkiem nieproporcjonalnym i niewłaściwym do osiągnięcia publicznie ogłoszonego celu, mianowicie zwalczaniu wykorzystywania tak zwanych firm „skrzynek pocztowych”.
2. **Artykuł 2 pkt 4 lit. a) rozporządzenia 2020/1055,** który wprowadza zmianę w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 poprzez dodanie do niego ust. 2a, który stanowi, że „Przewoźnicy nie mogą wykonywać przewozów kabotażowych tym samym pojazdem lub, w przypadku zespołu pojazdów, pojazdem silnikowym tego samego pojazdu w tym samym państwie członkowskim przez cztery dni od zakończenia przewozu kabotażowego w tym państwie członkowskim”, **jest niezgodny z:**
 - 2.1 **Artykułem 3 ust. 3 TUE oraz art. 11 i 191 TFUE,** ponieważ obowiązkowy czterodniowy okres powstrzymania się od działalności po przewozie kabotażowym zwiększy ruch pojazdów bez ładunku na drogach Unii Europejskiej i spowoduje zwiększone emisje CO₂ oraz zanieczyszczenie środowiska. Zaskarżony przepis jest z tego powodu sprzeczny z potwierdzonym w traktatach wymogiem, że przy wdrażaniu polityki transportowej Unii Europejskiej należy uwzględnić wymogi ochrony środowiska i cele Europejskiego Zielonego Ładu.
 - 2.2 **Artykułem 26 TFUE i zasadą niedyskryminacji.** Czterodniowy okres, w trakcie którego nie można prowadzić działalności po przewozie kabotażowym, wprowadza ograniczenia w odniesieniu do funkcjonowania rynku wewnętrznego i w odniesieniu do efektywności łańcucha logistycznego. Podział rynku przewozów drogowych spowodował dyskryminację małych państw członkowskich i państw położonych na peryferiach Unii Europejskiej, jednocześnie przysparzając bezprawną i nieuzasadnioną korzyść dużym państwom członkowskim położonym w centrum Unii, jedynie ze względu na ich położenie geograficzne.
 - 2.3 **Artykułem 91 ust. 2 i art. 94 TFUE,** ze względu na to, że zaskarżony przepis został przyjęty bez uwzględnienia negatywnych skutków dla sytuacji gospodarczej przewoźników z małych państw członkowskich i z państw członkowskich położonych na peryferiach Unii Europejskiej oraz dla jakości życia i poziomu zatrudnienia w tych państwach członkowskich.

- 2.4 **Zasadami prawidłowej procedury prawodawczej**, ze względu na to, że zaskarżony przepis został przyjęty bez oceny co do jego skutków i bez właściwej oceny jego negatywnych konsekwencji społecznych i gospodarczych oraz jego oddziaływania na środowisko;
- 2.5 **Zasadami proporcjonalności**, ze względu na to, że czterodniowy okres, w którym nie można prowadzić działalności po przewozie kabotażowym jest niewłaściwym środkiem, który jest nieproporcjonalny do zamierzonego celu służącego wyjaśnieniu zasad regulujących kabotaż i rozszerzeniu skuteczności wprowadzenia ich w życie.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym (Dz.U. 2020 L 249, s. 17).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. 2009, L 300, s. 51).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz.U. 2009, L 300, s. 72).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-543/20)

(2021/C 19/30)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Republika Bułgarii (przedstawiciele: L. Zachariewa, Cw. Mitowa, M. Georgiewa)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie art. 1 ust. 6 lit. c) i d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 (¹) z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów;
- alternatywnie, na wypadek gdyby Trybunał stwierdził, że podstawowe żądanie dotyczące częściowego uchylenia spornego rozporządzenia nie może być uwzględnione, uchylenie w całości rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów; i
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 5 zarzutów:

1. Naruszenie art. 21 ust. 1 i art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), a także art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Naruszenie zasady proporcjonalności, określonej w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”) i art. 1 protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączonego do TUE i TFUE.
3. Naruszenie zasady pewności prawa.
4. Naruszenie zasady proporcjonalności, określonej w art. 5 ust. 4 TUE i art. 1 protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączonego do TUE i TFUE.
5. Naruszenie zasady równego traktowania i zakazu dyskryminacji, określonego w art. 18 TFUE oraz w art. 20 i 21 karty, zasady równości państw członkowskich przed traktatami, określonej w art. 4 ust. 2 TUE i – o ile Trybunał uzna to za odpowiednie – art. 95 ust. 1 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020, L 249, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-544/20)

(2021/C 19/31)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Republika Bułgarii (przedstawiciele: L. Zachariewa, Cw. Mitowa, M. Georgiewa)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 (¹) z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 5 zarzutów:

1. Naruszenie zasady proporcjonalności, określonej w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”) i art. 1 protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączonego do TUE i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”).
2. Naruszenie zasady równości i niedyskryminacji, określonej w art. 18 TFUE i art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady równości państw członkowskich przed traktatami, określonej w art. 4 ust. 2 TUE i – o ile Trybunał uzna to za odpowiednie – art. 95 ust. 1 TFUE.
3. Naruszenie art. 91 ust. 1 TFUE.

4. Naruszenie art. 91 ust. 2 TFUE i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE i art. 94 TFUE.
5. Naruszenie art. 34 i 35 TFUE, które nie jest uzasadnione zgodnie z art. 36 TFUE, i naruszenie art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE, lub – ewentualnie – art. 56 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 249, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-545/20)

(2021/C 19/32)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Republika Bułgarii (przedstawiciele: L. Zachariewa, Cw. Mitowa, M. Georgiewa)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie następujących przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 ⁽¹⁾ z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym;
- art. 1 ust. 3, w zakresie, w jakim przewidziano w nim art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1071/2009. Alternatywnie, jeśli Trybunał dokona oceny, że nie jest to możliwe, Bułgaria wnosi o uchylenie art. 1 ust. 3 w całości; oraz
- art. 2 ust. 4 lit. a). Alternatywnie, jeśli Trybunał dokona oceny, że nie jest to możliwe, Bułgaria wnosi o uchylenie art. 2 ust. 4;
- Alternatywnie, jeśli Trybunał dokona oceny, że podstawowe żądanie dotyczące częściowego uchylenia spornego rozporządzenia nie może być uwzględnione, uchylenie w całości rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 7 zarzutów:

1. Naruszenie art. 90 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) w związku z art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”), art. 11 TFUE, art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 5 TUE, art. 208 ust. 2 i art. 216 ust. 2 TFUE i porozumienia paryskiego.
2. Naruszenie zasady proporcjonalności, określonej w art. 5 ust. 4 TUE i art. 1 protokołu 2.

3. Naruszenie zasady równego traktowania i niedyskryminacji (art. 18 TFUE i art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), zasady równości państw członkowskich przed traktatami (art. 4 ust. 2 TUE), i – w razie potrzeby – art. 95 ust. 1 TFUE.
4. Naruszenie art. 91 ust. 1 TFUE.
5. Naruszenie art. 90, art. 91 ust. 2 TFUE, art. 94 TFUE, art. 3 ust. 3 TUE.
6. Naruszenie prawa do swobodnego wykonywania zawodu, swobody przedsiębiorczości określonej w art. 49 TFUE i art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
7. Naruszenie art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE i – alternatywnie – art. 56 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 249, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-546/20)

(2021/C 19/33)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane, L. Lițu i M. Chicu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (UE) 2020/1054, w szczególności:

— art. 1 pkt 6 lit. c), który dokonuje zmiany art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006, i

— art. 1 pkt 6 lit. d), który dokonuje zmiany art. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 wprowadzając nowy ust. 8a;

oraz, tytułem żądania ewentualnego, wyłącznie gdyby Trybunał miał orzec, że przepisy te są nierozdzielnie związane z innymi przepisami rozporządzenia (UE) 2020/1054 lub odnoszą się do istoty tego aktu, stwierdzenie nieważności całości tego aktu prawodawczego Unii;

— obciążenie Parlamentu i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Rumunia podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 5 ust. 4 TUE

Rumunia twierdzi, że środek o którym mowa w art. 1 pkt 6 lit. c) – obejmujący zakaz odbywania w pojeździe regularnego tygodniowego okresu odpoczynku oraz tygodniowego okresu odpoczynku trwającego ponad 45 godzin wykorzystywanego jako rekompensata za skrócony tygodniowy okres odpoczynku – nie jest właściwy do osiągnięcia założonych celów, a w szczególności poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków pracy kierowców. Ponadto nie eliminuje on ryzyka i przeszkód wskazanych przez Komisję.

Ponadto, dane i informacje wskazujące na taki oczywisty brak odpowiedniego charakteru odnośnego środka były znane współprawodawcom w chwili jego przyjęcia.

Rumunia twierdzi ponadto, że środek o którym mowa w art. 1 pkt 6 lit. d) – dotyczący powrotu kierowców co cztery kolejne tygodnie (oraz, odpowiednio przed regularnym tygodniowym okresem odpoczynku trwającym ponad 45 godzin wykorzystywanym jako rekompensata po dwóch kolejnych skróconych tygodniowych okresach odpoczynku), do centrum operacyjnego pracodawcy w państwie członkowskim siedziby pracodawcy lub do miejsca zamieszkania kierowcy – jest oczywiście niewłaściwy, w szczególności w świetle nałożonych nowych wymogów administracyjnych, znaczących kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców, ograniczenia ich działalności handlowej oraz faktu, że środek ten nie zapewnia właściwej ochrony kierowców.

Ponadto, wydaje się, że ocena wpływu nie uwzględniła wszystkich tych aspektów. W tym kontekście współprawodawcy nie mogli wziąć pod uwagę wszystkich istotnych w tej sytuacji elementów i okoliczności.

2. Zarzut drugi dotyczący nieuzasadnionego ograniczenia swobody przedsiębiorczości ustanowionej w art. 49 TFUE

Rumunia twierdzi, że środek wprowadzony art. 1 pkt 6 lit. d) oznacza dla przedsiębiorców z państw znajdujących się na obrzeżach Unii nowe wymogi administracyjne, znaczące koszty i ograniczenie działalności handlowej, które to aspekty będą prowadzić do przeniesienia ich działalności w inne miejsce i będą zniechęcać do tworzenia przedsiębiorstw przewozowych w tych państwach.

Środek ten stanowi zatem ograniczenie swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 TFUE. Ograniczenie to nie jest uzasadnione.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową ustanowionej w art. 18 TFUE

Rumunia twierdzi, że środek, o którym mowa w art. 1 pkt 6 lit. c) prowadzi do wyraźnie niekorzystnych skutków dla państw znajdujących się na obrzeżach Unii, biorąc pod uwagę między innymi szczególne cechy sieci parkingowej i miejsc noclegowych.

Rumunia twierdzi ponadto, że zapewnienie powrotu kierowców w rozumieniu art. 1 pkt 6 lit. d) oznacza znaczne straty dla spółek utworzonych w państwach członkowskich znajdujących się na obrzeżach Unii – a w każdym razie wyraźnie wyższe straty w porównaniu z państwami członkowskimi znajdującymi się w pobliżu centrów przewozu w Unii.

Ponadto, środki o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2020/1054, rozporządzeniu (UE) 2020/1055⁽¹⁾ oraz dyrektywie (UE) 2020/1057⁽²⁾ (dotyczące dodatkowych ograniczeń w przewozie kabotażowym, powrotu pojazdu do centrum operacyjnego państwa członkowskiego siedziby w ciągu ośmiu tygodni, powrotu kierowcy co cztery tygodnie, zakazu spędzania okresu regularnego tygodniowego odpoczynku w kabinie pojazdu oraz delegowania kierowców) zostały pomyślane jako filary zintegrowanego pakietu legislacyjnego, w kontekście którego wyłącznie analiza łącznych skutków tych środków może ilustrować ich rzeczywisty wpływ na rynek przewozów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym (Dz.U. 2020, L 249, s. 17).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiająca przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniająca dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. 2020, L 249, s. 49).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-547/20)

(2021/C 19/34)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane, R.I. Hațieganu i A. Rotăreanu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (UE) 2020/1055, w szczególności:
 - art. 1 pkt 3, który dokonuje zmiany art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, oraz
 - art. 2 pkt 4 lit. a), b), c), który dokonuje zmiany art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 wprowadzając ust. 2a, zmianę w ust. 3 oraz wprowadzając ust. 4a;
- oraz, tytułem żądania ewentualnego, wyłącznie gdyby Trybunał miał orzec, że przepisy te są nierozzerwalnie związane z innymi przepisami rozporządzenia (UE) 2020/1055 lub odnoszą się do istoty tego aktu, stwierdzenie nieważności całości tego aktu prawodawczego Unii;
- obciążenie Parlamentu i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Rumunia podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 5 ust. 4 TUE

Rumunia twierdzi, że środek, o którym mowa w art. 1 pkt 3, dotyczący obowiązku powrotu pojazdu do bazy eksploatacyjnej w państwie członkowskim siedziby przedsiębiorcy w ciągu ośmiu tygodni, nie jest konieczny do wzmocnienia realnej i skutecznej obecności przedsiębiorstwa w danym państwie członkowskim i jest oczywiście nieodpowiedni do osiągnięcia założonego celu.

Stanowi on nieuzasadnione z ekonomicznego punktu widzenia i nadmierne w stosunku do przedsiębiorców obciążenie, pociągające za sobą niepotrzebne koszty operacyjne, zwiększenie liczby przejazdów bez ładunku oraz emisji CO₂.

Rumunia twierdzi ponadto, że środek, o którym mowa w art. 2 pkt 4 lit. a), b) i c), który ogranicza przewozy kabotażowe jest oczywiście nieodpowiedni do osiągnięcia założonych celów i nie służy rozwiązaniu wskazanych problemów dotyczących nieprzestrzegania zasad odnoszących się do przewozów kabotażowych.

Stanowi on krok wstecz względem obecnego poziomu liberalizacji rynku i prowadzi do zaburzenia równowagi w organizacji łańcuchów logistycznych przedsiębiorstw przewozowych, zwiększenia czasu trwania postojów i przejazdów bez towaru. Nowo wprowadzone przepisy utrudniają stosowanie przepisów dotyczących kabotażu i komplikują mechanizmy kontroli, poprzez wprowadzenie nowych niepotrzebnych obciążeń administracyjnych po stronie przedsiębiorców.

Obydwa te środki są nieproporcjonalne w porównaniu z negatywnym oddziaływaniem na przedsiębiorstwa przewozu drogowego w państwach członkowskich Unii, w szczególności tych położonych na obrzeżach Unii.

2. Zarzut drugi dotyczący nieuzasadnionego ograniczenia swobody przedsiębiorczości ustanowionej w art. 49 TFUE

Rumunia twierdzi, że środek wprowadzony przez art. 1 pkt 3 generuje znaczne koszty operacyjne dla przedsiębiorstw transportu drogowego z siedzibą w państwie członkowskim położonym na obrzeżach Unii. Rentowność i atrakcyjność tworzenia takich przedsiębiorstw w tych państwach członkowskich ulegnie wyraźnemu obniżeniu. Ponadto działające już w nich przedsiębiorstwa przeniosą swą działalność do państw zachodniej Europy w celu zmniejszania negatywnych skutków wynikających z obowiązku powrotu w ciągu ośmiu tygodni pojazdu do bazy eksploatacyjnej w państwie członkowskim siedziby.

Środek ten stanowi zatem ograniczenie swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 TFUE. Ograniczenie to nie jest uzasadnione.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową ustanowionej w art. 18 TFUE

Rumunia twierdzi, że środek który przewiduje powrót pojazdu do bazy eksploatacyjnej państwa członkowskiego siedziby w ciągu ośmiu tygodni jak i dodatkowe ograniczenia dotyczące przewozów kabotażowych są sprzeczne z celami konwergencji Unii i mają charakter protekcyjny, tworząc istotne przeszkody w dostępie do rynku przewozów dla przewoźników niebędących rezydentami.

Środki te – mimo iż pozornie nie mają dyskryminującego charakteru – wywierają *de facto* wpływ o różnym natężeniu na poziomie państw członkowskich w zakresie w jakim w znaczący i nieproporcjonalny sposób oddziałują na działalność gospodarczą przedsiębiorstw przewozu drogowego z siedzibą w państwach członkowskich położonych na obrzeżach Unii.

Ponadto, środki o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2020/1055, rozporządzeniu (UE) 2020/1054⁽¹⁾ oraz dyrektywie (UE) 2020/1057⁽²⁾ (dotyczące dodatkowych ograniczeń w przewozie kabotażowym, powrotu pojazdu do centrum operacyjnego państwa członkowskiego siedziby w ciągu ośmiu tygodni, powrotu kierowcy co cztery tygodnie, zakazu spędzania okresu regularnego tygodniowego odpoczynku w kabinie pojazdu oraz delegowania kierowców) zostały pomyślane jako filary zintegrowanego pakietu legislacyjnego, w kontekście którego wyłącznie analiza łącznych skutków tych środków może ilustrować ich rzeczywisty wpływ na rynek przewozów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (Dz.U. 2020, L 249, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiająca przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniająca dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. 2020, L 249, s. 49).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-548/20)

(2021/C 19/35)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane, L. Lițu i M. Chicu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności części dyrektywy (UE) 2020/1057, w szczególności art. 1 ust. 3–6;

oraz, tytułem żądania ewentualnego, wyłącznie gdyby Trybunał miał orzec, że przepisy te są nierozzerwalnie związane z innymi przepisami dyrektywy (UE) 2020/1057 lub odnoszą się do istoty tego aktu, stwierdzenie nieważności całości tego aktu prawodawczego Unii;

— obciążenie Parlamentu i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Rumunia podnosi dwa zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 5 ust. 4 TUE

Rumunia twierdzi, że rozwiązanie polegające na odwołaniu się do kryterium rodzajów operacji transportu drogowego w celu wskazania przypadków, w których znajdują zastosowanie przepisy z dziedziny delegowania w sektorze transportu drogowego nie zostało poddane przez Komisję ocenie w zakresie jego wpływu i nie zostało poparte żadnym sprawozdaniem, badaniem czy danymi naukowymi.

Współprawodawcy w niniejszym przypadku mieli obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu, gdyż dokonali oni istotnej zmiany wniosku Komisji, nie dysponując przy tym dostatecznymi informacjami pozwalającymi im na dokonanie oceny proporcjonalności nowego środka.

Ponadto kryterium rodzajów operacji transportu drogowego stwarza niepewność w zakresie wskazania przyjmującego państwa członkowskiego i obowiązujących przepisów. W rezultacie odwołanie się do takiego kryterium zagraża pewności prawa, i jest sprzeczne w szczególności z celami zadeklarowanymi w dyrektywie (UE) 2020/1057.

Co więcej zastosowanie przepisów w dziedzinie delegowania w sektorze transportu drogowego w świetle kryterium operacji transportu może wpływać na właściwą dla tego sektora elastyczność i szybkość.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową ustanowionej w art. 18 TFUE

Rumunia twierdzi, że ponieważ rynek międzynarodowego transportu jest obiektywnie zcentralizowany/spolaryzowany, a odsetek przewoźników z państw członkowskich położonych na obrzeżach Unii na rynku międzynarodowego przewozu zwiększa się oczywiście jest, że przewoźnicy znajdujący się na tym obszarze będą w głównej mierze ponosić koszty administracyjne i obciążenia finansowe związane z delegowaniem, a środki tego rodzaju jak art. 1 ust. 3–6 dyrektywy (UE) 2020/1057 zniechęcają ich do dokonywania odnośnych operacji.

Ponadto, środki o których mowa w dyrektywie (UE) 2020/1057, rozporządzeniu (UE) 2020/1054⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu (UE) 2020/1055⁽²⁾ (dotyczące dodatkowych ograniczeń w przewozie kabotażowym, powrotu pojazdu do centrum operacyjnego państwa członkowskiego siedziby w ciągu ośmiu tygodni, powrotu kierowcy co cztery tygodnie, zakazu spędzania okresu regularnego tygodniowego odpoczynku w kabinie pojazdu oraz delegowania kierowców) zostały pomyślane jako filary zintegrowanego pakietu legislacyjnego, w kontekście którego wyłącznie analiza łącznych skutków tych środków może ilustrować ich rzeczywisty wpływ na rynek przewozów.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (Dz.U. 2020, L 249, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym (Dz.U. 2020, L 249, s. 17).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-549/20)

(2021/C 19/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: Eirini Neofytou)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym⁽¹⁾ w zakresie, w jakim wspomniany przepis wprowadza zmianę brzmienia art. 5 ust. 1 lit. b) nr 1071/2009. Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał stwierdził, że powyższe żądanie nie jest możliwe, skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 w całości;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał za niedopuszczalną skargę o stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonego rozporządzenia, jak wnoszono w pierwszym żądaniu skargi, stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów zmierzających do stwierdzenia nieważności.

Pierwszy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE, art. 11 TFUE, art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 5 TUE, art. 208 ust. 2 i art. 216 ust. 2 TFUE oraz Traktat paryski.

Drugi zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę proporcjonalności zapisaną w art. 5 ust. 4 TUE i w art. 1 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do traktatu UE i traktatu FUE.

Trzeci zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę równości traktowania i zakaz dyskryminacji wynikające z art. 18 TFUE i z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadę równości państw członkowskich wobec traktatów wynikającą z art. 4 ust. 2 TFUE oraz – w zakresie, w jakim Trybunał uzna to za konieczne – art. 95 ust. 1 TFUE.

Czwarty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 1 TFUE.

Piąty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 2 i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE oraz art. 94 TFUE.

Szósty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasady wolności prowadzenia działalności gospodarczej i swobody przedsiębiorczości wynikające z art. 49 TFUE oraz z art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Siódmy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE oraz ewentualnie art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020 L 249 s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-550/20)

(2021/C 19/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: Eirini Neofytou)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 (¹) z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczegółowe w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

Pierwszy zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE i w art. 1 Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do traktatu UE i traktatu FUE.

Drugi zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę równości traktowania i zakaz dyskryminacji określone w art. 18 TFUE i w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadę równości państw członkowskich wobec traktatów wynikającą z art. 4 ust. 2 TFUE oraz – w zakresie, w jakim Trybunał uzna to za konieczne – art. 95 ust. 1 TFUE.

Trzeci zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 1 TFUE.

Czwarty zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 2 i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE oraz art. 94 TFUE.

Piąty zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 34 i 35 TFUE – które to naruszenie nie jest uzasadnione na podstawie art. 36 TFUE – i art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE lub ewentualnie art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020, L 249, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Węgry/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-551/20)

(2021/C 19/38)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szíjjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 6 lit. c) i art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2020/1054 (¹) i tytułem uzupełniającym wszystkich przepisów, które tworzą nierozłączną całość z wyżej wymienionymi przepisami.
- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2020/1055 (²) w zakresie, w jakim zmienia art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 poprzez wprowadzenie w art. 5 ust. 1 nowej litery b) i tytułem uzupełniającym wszystkich przepisów, które tworzą nierozłączną całość z wyżej wymienionymi przepisami.
- Stwierdzenie nieważności art. 1 dyrektywy (UE) 2020/1057 (³) lub ewentualnie art. 1 ust. 6 tej dyrektywy i tytułem uzupełniającym wszystkich przepisów, które tworzą nierozłączną całość z wyżej wymienionymi przepisami.
- Obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzuty dotyczące zaskarżonych przepisów rozporządzenia 2020/1054

Przepis art. 1 pkt 6 lit. c) rozporządzenia 2020/1054, zgodnie z którym regularne tygodniowe okresy odpoczynku oraz dowolny tygodniowy okres odpoczynku trwający ponad 45 godzin wykorzystywany jako rekompensata za wcześniejsze skrócone tygodniowe okresy odpoczynku nie mogą być wykorzystywane w pojeździe, nie ma zastosowania w praktyce, ponieważ nie istnieje tyle odpowiednich miejsc odpoczynku, ile byłoby potrzebne. Wymóg ten nakłada nieproporcjonalne obciążenia na podmioty prawa – kierowców i przedsiębiorstwa – i stanowi oczywisty błąd w ocenie ze strony prawodawców. Podobnie oczywisty błąd w ocenie stanowi także fakt, że w ramach procedury prawodawczej nie zbadano wcale dostępności, liczby lub lokalizacji miejsc zakwaterowania, które odpowiadają wymogom wymienionym w zaskarżonym przepisie, mimo że pojawiły się pod tym względem poważne wątpliwości.

Rząd węgierski uważa za niezgodny z prawem art. 2 pkt 2 rozporządzenia 2020/1054, który ustanawia dzień, w którym pojazdy muszą zostać wyposażone w inteligentny tachograf drugiej generacji (V2). Po pierwsze, poprzez przyjęcie tego przepisu prawodawcy popełnili oczywisty błąd w ocenie i naruszyli zasadę proporcjonalności ze względu na niezbadanie skutków gospodarczych i społecznych wynikających z faktu przyspieszenia terminu. Po drugie, prawodawcy zawiedli uzasadnione oczekiwania podmiotów gospodarczych i naruszyli zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa. Po trzecie, wspomniany przepis nie jest zgodny ze sformułowanym w art. 151 akapit drugi TFUE wymogiem dotyczącym utrzymania konkurencyjności gospodarki Unii, ponieważ obecnie pojazdy przedsiębiorstw mających siedzibę w państwach niebędących członkami Unii nie podlegają podobnemu wymogowi, tak że te przedsiębiorstwa mają przewagę konkurencyjną nad przedsiębiorstwami w Unii.

2. Zarzuty dotyczące zaskarżonych przepisów rozporządzenia 2020/1055

Zdaniem rządu węgierskiego obowiązek powrotu pojazdu co osiem tygodni narusza wymogi proporcjonalności i stanowi oczywisty błąd w ocenie, ponieważ Parlament Europejski i Rada nie przeprowadziły żadnej oceny wpływu gospodarczego, społecznego i środowiskowego nowych wymogów, a zatem nie miały żadnych istotnych informacji w celu ustalenia, czy nowy wymóg był proporcjonalny. Prawodawcy także naruszyli tym samym zasadę ostrożności, ponieważ nie ocenili oddziaływania tego środka na środowisko. Na podstawie tego środka pojazdy będą musiały w wielu przypadkach wracać bez ładunku, co doprowadzi do znaczących emisji dwutlenku węgla w Unii.

W dalszej kolejności wskazany wymóg narusza zakaz dyskryminacji, ponieważ oddziałuje na przewoźników mających siedzibę w centrum Unii Europejskiej w odmienny sposób niż na mających siedzibę na jej peryferiach, w szczególności w państwach członkowskich nazywanych państwami członkowskimi „UE-13”. Na podstawie art. 91 ust. 2 TFUE i art. 94 TFUE, prawodawcy powinni byli uwzględnić szczególną sytuację tych krajów i powstrzymać się od przyjęcia przepisów mających dyskryminujące skutki.

3. Zarzuty dotyczące zaskarżonych przepisów dyrektywy 2020/1057

Tytułem żądania głównego rząd węgierski wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 dyrektywy 2020/1057, który obejmuje „przepisy szczególne dotyczące delegowania kierowców”. Zdaniem tego rządu owe „przepisy szczególne” są niezgodne z prawem, ponieważ kierowcy wykonujący przewozy międzynarodowe nie mogą być uważani za osoby podejmujące środek wybiegający poza granice państwowe w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 96/71/WE, wskutek czego nie mogą być objęci zakresem stosowania przepisów przytoczonej dyrektywy.

Tytułem ewentualnym rząd węgierski wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 6 dyrektywy 2020/1057, ponieważ prawodawcy naruszyli wymóg równości traktowania ze względu na to, że nie objęli przewoźników zwanych „towarzyszącym transportem kombinowanym” odstępstwem dotyczącym dwustronnego przewozu przewidzianym w art. 1 ust. 3 dyrektywy. Ponadto rząd węgierski podnosi również w odniesieniu do tego przepisu brak oceny wpływu i w tej sytuacji naruszenie zasady proporcjonalności i popełniony przez prawodawców oczywisty błąd w ocenie.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (Dz.U. 2020, L 249, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym (Dz.U. 2020, L 249, s. 17).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiająca przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniająca dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. 2020, L 249, s. 49).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Malty / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-552/20)

(2021/C 19/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Malty (przedstawiciele: A. Buhagiar, pełnomocnik, a także adwokaci D. Sarmiento Ramírez-Escudero i J. Sedano Lorenzo)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1071/2009⁽¹⁾ i art. 8 ust. 2a rozporządzenia 1072/2009⁽²⁾, w ich brzmieniach zmienionych, odpowiednio, przez art. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055⁽³⁾ z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Malty wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności zaskarżonych przepisów, podnosząc następujące zarzuty.

Zarzut pierwszy, mający na celu stwierdzenie przez Trybunał nieważności art. 1 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2020/1055 (zasada „powrotu pojazdów do miejsca pochodzenia”), w zakresie, w jakim przepis ten:

- narusza art. 91 ust. 1 TFUE w związku z art. 11 TFUE i art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, mając na względzie przyjęcie go z naruszeniem względów związanych z wpływem na środowisko naturalne oraz jego poważne skutki dla działalności przewozowej;
- narusza art. 5 ust. 4 TUE i zasadę proporcjonalności, mając na względzie, że nie stanowi on najmniej ograniczającego środka i że wyrządza on nieproporcjonalną szkodę w zakresie relacji kosztów do korzyści, z punktu widzenia środowiska naturalnego i z punktu widzenia przewoźników drogowych.

Zarzut drugi, mający na celu stwierdzenie przez Trybunał nieważności art. 2 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2020/1055 (zasada „okresu karencji przy kabotażu”), w zakresie, w jakim przepis ten:

- narusza art. 91 ust. 1 TFUE, mając na względzie, że strona pozwana nie przewidywała poważnych skutków dla działalności przewozowej;
- narusza art. 5 ust. 4 TUE i zasadę proporcjonalności, mając na względzie, że ogranicza on znacznie zdolność przewoźników do optymalizacji ich logistyki i zapewnienia harmonijnego funkcjonowania ich flot;

- narusza art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadę równego traktowania w zakresie, w jakim nie uwzględnia, bez żadnego obiektywnego uzasadnienia, szczególnych właściwości wyspiarskiego państwa członkowskiego i jego rynku przewozu towarów.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. 2009, L 300, s. 51).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz.U. 2009, L 300, s. 72).
- (³) Dz.U. 2020, L 249, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-553/20)

(2021/C 19/40)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 6 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (¹);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżony przepis rozporządzenia 2020/1054 nie może zostać oddzielony od reszty tego rozporządzenia bez zmiany jego istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2020/1054 w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonym przepisom rozporządzenia 2020/1054 następujące zarzuty:

- 1) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust 4 TUE), poprzez arbitralne określenie miejsc, w których kierowcy zobowiązani są do obioru odpoczynku;
- 2) zarzut naruszenia art. 91 ust. 2 TFUE, poprzez przyjęcie środków bez uwzględnienia ich wpływu na jakość życia i poziom zatrudnienia w pewnych regionach, jak również na funkcjonowanie infrastruktury transportowej;
- 3) zarzut naruszenia art. 94 TFUE poprzez przyjęcie środków bez uwzględnienia sytuacji ekonomicznej przewoźników;
- 4) zarzut naruszenia zasady pewności prawa poprzez sformułowanie przepisu w sposób nieprecyzyjny i niepozwalający ustalić wynikających z niego obowiązków;
- 5) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska.

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że skarżony przepis narusza zasadę proporcjonalności. Ze względu na przyjęcie nieodpowiednich kryteriów decydujących o tym, w jakich miejscach kierowcy powinni odbierać odpoczynek, naruszona została wynikająca z rozporządzenia 561/2006 zasada swobodnego dysponowania czasem przez kierowcę podczas odpoczynku. Zarazem na przewoźników drogowych nałożone zostały nadmierne obciążenia, które wywrą negatywny wpływ nie tylko na sytuację poszczególnych przedsiębiorców, zwłaszcza małych i średnich, oraz na rynek usług transportowych, ale również na środowisko naturalne. Negatywne skutki stosowania skarżonego przepisu odczuwają w szczególności przedsiębiorcy z państw położonych poza centrum Unii Europejskiej. Jednocześnie przyjęte rozwiązanie nie znajduje obiektywnego uzasadnienia w świetle sytuacji kierowców. Nie odzwierciedla ono również specyficznego charakteru regulowanych usług.

⁽¹⁾ Dz. U. 2020, L 249, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-554/20)

(2021/C 19/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności następujących przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym:

- a) art. 1 pkt 3 w zakresie, w jakim przepis ten dodaje ust. 1 lit. b) i g) w art. 5 rozporządzenia 1071/2009⁽¹⁾,
- b) art. 2 pkt 4 lit. a), dodającego ust. 2a w art. 8 rozporządzenia 1072/2009⁽²⁾,
- c) art. 2 pkt 5 lit. b), dodającego ust. 7 w art. 10 rozporządzenia 1072/2009;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy rozporządzenia 2020/1055 nie mogą zostać oddzielone od reszty tego rozporządzenia bez zmiany jego istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2020/1055 w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonym przepisom rozporządzenia 2020/1055 następujące zarzuty:

1) w odniesieniu art. 1 pkt 3 w zakresie, w jakim przepis ten dodaje ust. 1 lit. b) w art. 5 rozporządzenia 1071/2009:

- a) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE), art. 91 ust. 2 TFUE oraz art. 94 TFUE poprzez wprowadzenie obowiązku powrotu pojazdów do bazy eksploatacyjnej co osiem tygodni,

- b) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska;
- 2) w odniesieniu do art. 1 pkt 3 w zakresie, w jakim przepis ten dodaje ust. 1 lit. g) w art. 5 rozporządzenia 1071/2009:
- a) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE) poprzez wprowadzenie arbitralnych wymagań dotyczących liczby pojazdów, którymi dysponować powinni przewoźnicy drogowi, oraz dotyczących umiejscowienia kierowców w bazie eksploatacyjnej w państwie siedziby,
- b) zarzut naruszenia zasady pewności prawa poprzez wprowadzenie nieprecyzyjnych wymagań dotyczących liczby pojazdów, którymi dysponować powinni przewoźnicy drogowi, oraz dotyczących umiejscowienia kierowców w bazie eksploatacyjnej w państwie siedziby,
- c) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska;
- 3) w odniesieniu do art. 2 pkt 4 lit. a):
- a) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE), art. 91 ust. 2 TFUE i art. 94 TFUE poprzez wprowadzenie obowiązkowej przerwy w wykonywaniu operacji kabotażowych,
- b) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska;
- 4) w odniesieniu do art. 2 pkt 5 lit. b):
- a) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE), art. 91 ust. 2 TFUE i art. 94 TFUE poprzez umożliwienie państwom członkowskim wprowadzania ograniczeń w zakresie wykonywania operacji kabotażowych obejmujących początkowe lub końcowe odcinki drogowe, stanowiące część operacji transportu kombinowanego między państwami członkowskimi;
- b) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska.

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że skarżone przepisy naruszają zasadę proporcjonalności. Ze względu na przyjęcie nieodpowiednich kryteriów, decydujących o ograniczaniu możliwości wykonywania operacji kabotażowych i cross-trade, na przewoźników nałożone zostały nadmierne obciążenia, które wywrą negatywny wpływ nie tylko na sytuację poszczególnych przedsiębiorców, rynek usług transportowych, ale również środowisko i funkcjonowanie infrastruktury transportowej.

Negatywne skutki stosowania skarżonych przepisów odczuwają w szczególności przedsiębiorcy z państw położonych poza centrum Unii Europejskiej. Jednocześnie przyjęte rozwiązania nie znajdują obiektywnego uzasadnienia w świetle sytuacji kierowców. Nie odzwierciedlają one również specyficznego charakteru regulowanych usług.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE; Dz. U. 2009, L 300, s. 51.
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych; Dz. U. 2009, L 300, s. 72.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-555/20)

(2021/C 19/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3, 4, 6 i 7 oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (!);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy dyrektywy 2020/1057 nie mogą zostać oddzielone od reszty tej dyrektywy bez zmiany jej istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności tej dyrektywy w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3, 4, 6 i 7 oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz. Urz. UE L 249 z 31.7.2020, str. 49), a także o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy dyrektywy (UE) 2020/1057 nie mogą zostać oddzielone od reszty tej dyrektywy bez zmiany jej istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności dyrektywy (UE) 2020/1057 w całości.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko przepisom art. 1 ust. 3, 4, 6 i 7 dyrektywy (UE) 2020/1057 następujące zarzuty:

- 1) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE), poprzez ustalenie nieodpowiednich kryteriów zastosowania przepisów dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE do przewozów transportowych;
- 2) zarzut naruszenia art. 91 ust. 2 TFUE, poprzez przyjęcie środków bez uwzględnienia ich wpływu na jakość życia i poziom zatrudnienia w pewnych regionach, jak również na funkcjonowanie infrastruktury transportowej;
- 3) zarzut naruszenia art. 94 TFUE poprzez przyjęcie środków bez uwzględnienia sytuacji ekonomicznej przewoźników;
- 4) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty praw podstawowych UE poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska.

Z kolei przeciwko przepisowi art. 9 ust. 1 dyrektywy (UE) 2020/1057 Rzeczpospolita Polska podnosi zarzuty naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TFUE), zasady pewności prawa i art. 94 TFUE poprzez określenie zbyt krótkiego okresu implementacji tej dyrektywy.

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że skarżone przepisy naruszają zasadę proporcjonalności. Ze względu na przyjęcie nieodpowiednich kryteriów decydujących o tym, do których kierowców znajdą zastosowanie przepisy dyrektyw 96/71/WE i 2014/67/UE, na przewoźników nałożone zostały nadmierne obciążenia, które wywrą negatywny wpływ nie tylko na sytuację poszczególnych przedsiębiorców, rynek usług transportowych, ale również na środowisko. Negatywne skutki skarżonych przepisów odczuwają w szczególności przedsiębiorcy z państw położonych poza centrum Unii Europejskiej. Jednocześnie przyjęte rozwiązania nie znajdują obiektywnego uzasadnienia w świetle sytuacji kierowców. Nie odzwierciedlają one również specyficznego charakteru regulowanych usług.

(¹) Dz. U. 2020, L 249, s. 49.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 28 października 2020 r. – SIA Rodl & Partner / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-562/20)

(2021/C 19/43)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Rodl & Partner

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2015/849 (¹) w związku z pkt 3 lit. b) załącznika III do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te i) zobowiązują automatycznie zewnętrznego dostawcę usług księgowych do podjęcia wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta na tej podstawie, iż klient jest organizacją pozarządową, a osoba upoważniona i zatrudniona przez klienta jest obywatelem państwa trzeciego o wysokim ryzyku korupcji, w tym przypadku Federacji Rosyjskiej, posiadającym pozwolenie na pobyt na Łotwie oraz ii) zobowiązują automatycznie do przypisania temu klientowi wyższego stopnia ryzyka?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy wskazaną wykładnię art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2015/849 można uznać za proporcjonalną, a tym samym za zgodną z art. 5 ust. 4 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej?
- 3) Czy art. 18 dyrektywy 2015/849 w związku z pkt 3 lit. b) załącznika III do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on automatyczny obowiązek podjęcia wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta we wszystkich przypadkach, gdy partner handlowy klienta, ale nie sam klient, jest w jakiś sposób powiązany z państwem trzecim o wysokim ryzyku korupcji, w tym przypadku z Federacją Rosyjską?
- 4) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż podmiot zobowiązany podejmując w stosunku do klienta środki należytej staranności powinien uzyskać od klienta kopię umowy zawartej pomiędzy klientem a osobą trzecią, a zatem, że zbadanie tej umowy na miejscu jest niewystarczające?

- 5) Czy art. 14 ust. 5 dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że podmiot zobowiązany powinien stosować środki należytej staranności w odniesieniu do obecnych klientów, nawet jeżeli nie zostały wykryte żadne istotne zmiany w sytuacji klienta oraz jeżeli nie upłynął ustalony przez właściwe organy państw członkowskich termin na zastosowanie nowych środków monitorujących oraz, że obowiązek ten ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do tych klientów, którzy zostali uznani za klientów wysokiego ryzyka?
- 6) Czy art. 60 ust. 1 i 2 dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ, publikując informację w przedmiocie ostatecznej decyzji o nałożeniu kary lub środka administracyjnego za naruszenie przepisów prawa krajowego transponujących tę dyrektywę, obowiązany jest zapewnić ścisłą zgodność opublikowanej informacji z informacją zawartą w decyzji?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. 2015, L 141, s. 73).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 21 października 2020 r. – PF, MF/ Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries**

Protection Authority

(Sprawa C-564/20)

(2021/C 19/44)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: PF, MF

Druga strona postępowania: Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries Protection Authority

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przekazując i certyfikując dane dla Komisji Europejskiej na podstawie art. 33 ust. 2 lit. a) i art. 34 rozporządzenia w sprawie kontroli (¹), jeden organ kontroli powinien ograniczyć się do przekazania danych dotyczących połowów na danym łowisku, wpisanych przez rybaków do dzienników połowowych na podstawie art. 14 i 15 ww. rozporządzenia, w sytuacji, gdy ów organ kontroli ma uzasadnione podstawy przypuszczać, że wpisane do dzienników dane są rażąco niewiarygodne, czy też jest on uprawniony do zastosowania racjonalnych i opartych na podstawie naukowej metod przetwarzania i certyfikacji wpisanych do dziennika danych celem uzyskania bardziej ścisłych danych liczbowych dotyczących połowów w celu przekazania ich Komisji Europejskiej?
- 2) Czy w sytuacji, gdy organ, mając uzasadnione podstawy, jest przekonany o powyższym, może on zgodnie z prawem korzystać z innych przepływów danych, takich jak licencje połowowe, upoważnienia do prowadzenia działalności połowowej, dane systemu monitorowania statków, deklaracje wyładunkowe, dokumenty sprzedaży i dokumenty przewozowe?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 29 października 2020 r. – DS / Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-565/20)

(2021/C 19/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DS

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytanie prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski građanski sud
u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 29 października 2020 r. – A.H. / Zagrebačka banka d.d.**

(Sprawa C-567/20)

(2021/C 19/46)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski građanski sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A.H.

Strona pozwana: Zagrebačka banka d.d.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, zgodnie z wykładnią nadawaną mu w orzecznictwie Trybunału, zwłaszcza w sprawie C-118/17 Dunai, należy interpretować w ten sposób, że interwencja ustawodawcy w stosunki między konsumentem, będącym kredytobiorcą, a bankiem nie może pozbawić konsumentów prawa do tego, aby na drodze sądowej kwestionowali warunki pierwotnej umowy lub zawartego na podstawie ustawy aneksu do umowy, w celu urzeczywistnienia prawa do zwrotu wszystkich korzyści, jakie ze szkodą dla konsumentów bezzasadnie uzyskał bank z powodu zastosowania nieuczciwych warunków umownych, w sytuacji gdy w wyniku interwencji ustawodawcy konsumenci przystąpili dobrowolnie do zmiany pierwotnego stosunku umownego, na podstawie narzuconego bankom ustawowego obowiązku zaoferowania konsumentom takiej możliwości, a nie bezpośrednio na podstawie ustawy interwencyjnej, jak miało to miejsce w sprawie Dunai?

- 2) Jeśli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca, to czy sąd krajowy orzekający w postępowaniu toczącym się między dwoma podmiotami – kredytobiorcą i bankiem, który przepisom ustawy krajowej Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju [ustawy o zmianie i uzupełnieniu ustawy o kredycie konsumenckim], zgodnie z wykładnią nadawaną jej przez Vrhovni sud [sąd najwyższy], nie może nadać wykładni zgodnej z wymogami dyrektywy 93/13, jest upoważniony i/lub zobowiązany do tego, by na podstawie tej dyrektywy oraz art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odstąpić od stosowania tej ustawy krajowej zgodnie z wykładnią nadawaną jej przez Vrhovni sud [sąd najwyższy]?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 288.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – Aquind / ACER

(Sprawa T-735/18) ⁽¹⁾

[Energia – Artykuł 17 rozporządzenia (WE) nr 714/2009 – Decyzja ACER oddalająca wniosek o zwolnienie dotyczące nowych elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Odwołanie wniesione do komisji odwoławczej ACER – Dogłębność kontroli]

(2021/C 19/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aquind Ltd (Wallsend, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Goldberg, C. Davis, solicitors i E. White, avocat)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (przedstawiciele: P. Martinet, E. Tremmel, C. Gence-Creux i A. Hofstadter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji komisji odwoławczej ACER A-001-2018 z dnia 17 października 2018 r., w której potwierdzono decyzję ACER nr 05/2018 z dnia 19 czerwca 2018 r. oddalającą wniosek o zwolnienie dotyczące elektroenergetycznego połączenia międzysystemowego pomiędzy brytyjskim i francuskim systemem przesyłowym energii elektrycznej, a po drugie, wspomnianej decyzji ACER.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji odwoławczej Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) A-001-2018 z dnia 17 października 2018 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.
- 3) ACER pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Aquind Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL)

(Sprawa T-377/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TC CARL – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy CARL TOUCH – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 19/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Topcart GmbH (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Hoffmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Carl International (Limonest, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Müller)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 kwietnia 2019 r. (sprawa R 1826/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Carl International a Topcart.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Topcart GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL)

(Sprawa T-378/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TC CARL – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy CARL TOUCH – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 19/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Topcart GmbH (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Hoffmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Carl International (Limonest, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Müller)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 kwietnia 2019 r. (sprawa R 1617/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Carl International a Topcart.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Topcart GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2020 r. – LG Electronics / EUIPO – Staszewski (K7)**(Sprawa T-21/20) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego K7 – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy k7 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo towarów – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 19/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciel: adwokat R. Schiffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Miłosz Staszewski (Wrocław, Polska) (przedstawiciel: adwokat E. Gryc-Zerych)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 października 2019 r. (sprawa R 401/2019-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy M. Staszewskim a LG Electronics.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) LG Electronics zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 13 listopada 2020 r. – UG / Komisja**(Sprawa T-571/17) ⁽¹⁾**

[Służba publiczna – Personel kontraktowy – Umowa na czas nieokreślony – Artykuł 47 lit. c) pkt i) WZIP – Rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem – Porozumienie w przedmiocie kwoty odszkodowania – Umożnienie postępowania]

(2021/C 19/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UG (przedstawiciele: adwokaci M. Richard i P. Junqueira de Oliveira)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Radu Bouyon i B. Mongin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu ds. Infrastruktury i Logistyki w Luksemburgu (OIL) Komisji z dnia 17 października 2016 r. o rozwiązaniu ze skarżącą umowy o pracę na podstawie art. 47 lit. c) pkt i) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej z dniem 20 sierpnia 2017 r., a także uzyskanie naprawienia szkody majątkowej poniesionej przez skarżącą w następstwie tej decyzji oraz krzywdy doznanej wskutek poniżającego traktowania, któremu była poddana z racji swojej działalności związkowej i skorzystania z urlopu rodzicielskiego.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie finansowej rekompensaty załączonej do decyzji Urzędu ds. Infrastruktury i Logistyki w Luksemburgu (OIL) Komisji Europejskiej z dnia 17 października 2016 r. o rozwiązaniu umowy o pracę z UG.
- 2) Komisja pokrywa własne koszty postępowania oraz połowę kosztów poniesionych przez UG. UG pokrywa połowę własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 357 z 23.10.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 30 października 2020 r. – Gáspár / Komisja**(Sprawa T-827/19) (¹)**

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Służba publiczna – Przeniesienie krajowych uprawnień emerytalnych – Zażalenie złożone po upływie trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego – Brak usprawiedliwionego błędu – Oczywista niedopuszczalność]

(2021/C 19/52)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Norbert Gáspár (Mensdorf, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat R. Wardyn)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i M. Brauhoff, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 23 maja 2018 r. potwierdzającej przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącego przed podjęciem służby w Unii do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Norbert Gáspár zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 19 listopada 2020 r. – Buxadé Villalba i in. / Parlament**(Sprawa T-32/20) (¹)**

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przyjęcie przez Parlament do wiadomości wyboru na posłów europejskich dwóch elektów hiszpańskich – Legitymacja procesowa trojga innych posłów hiszpańskich – Brak bezpośredniego oddziaływania – Żądanie zmierzające do uzyskania wyroku ustalającego – Skarga w części niedopuszczalna a w części wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpoznania]

(2021/C 19/53)*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Jorge Buxadé Villalba (Madryt, Hiszpania), María Esperanza Araceli Aguilar Pinar (Madryt), Hermann Tertsch Del Valle-Lersundi (Madryt) (przedstawiciel: adwokat M. Castro Fuertes)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz i C. Burgos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności przyjęcia przez Parlament do wiadomości wyboru na posłów europejskich Carlesa Puigdemonta i Casamajó oraz Antonia Comína i Oliveresa, ogłoszonego przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 stycznia 2020 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona w części jako niedopuszczalna i w części jako wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpoznania.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosków Królestwa Hiszpanii oraz D. Carlesa Puigdemonta i Casamajó i D. Antonia Comína i Oliveresa o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów zostaje umorzone.
- 3) Jorge Buxadé Villalba, Hermann Tertsch Del Valle-Lersundi i María Esperanza Araceli Aguilar Pinar zostają obciążeni, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.
- 4) Królestwo Hiszpanii oraz C. Puigdemont i Casamajó oraz A. Comín i Oliveres pokrywają własne koszty związane z ich odnośnymi wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 29 października 2020 r. – Isopix / Parlament

(Sprawa T-163/20) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Zamówienia publiczne na usługi – Postępowanie przetargowe – Świadczenie usług fotograficznych – Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi – Unieważnienie postępowania o udzielenie zamówienia – Następca częściowa bezprzedmiotowość sporu – Częściowe umorzenie postępowania – Nakaz – Skarga częściowo wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpoznania]

(2021/C 19/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isopix SA (Ixelles, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Van den Bulck i J. Fahner)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: K. Wójcik i E. Taneva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu z dnia 24 marca 2020 r. o odrzuceniu oferty skarżącej złożonej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego COMM/DG/AWD/2019/854, zatytułowanego „Usługi fotograficzne – dokumentowanie w formie fotografii bieżących wydarzeń i działań instytucjonalnych Parlamentu Europejskiego” oraz informującej skarżącą o udzieleniu przedmiotowego zamówienia innemu oferentowi, a także pisma Parlamentu z dnia 17 kwietnia 2020 r. informującego skarżącą o odrzuceniu jej oferty złożonej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego COMM/DG/AWD/2019/854 z uwagi na niespełnienie kryteriów wyboru w odniesieniu do zdolności ekonomicznej i finansowej, oraz, po drugie, tytułem głównym, oparte na art. 266 TFUE żądanie nakazania Parlamentowi przeprowadzenia ponownej analizy ofert, oraz, tytułem ewentualnym, oparte na art. 268 TFUE żądanie zasądzenia odszkodowania za szkodę, którą miała ponieść skarżąca.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi dotyczącej stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu z dnia 24 marca 2020 r. o odrzuceniu oferty Isopix SA złożonej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego COMM/DG/AWD/2019/854, zatytułowanego „Usługi fotograficzne – dokumentowanie w formie fotografii bieżących wydarzeń i działań instytucjonalnych Parlamentu Europejskiego” oraz informującej Isopix SA o udzieleniu przedmiotowego zamówienia innemu oferentowi, a także pisma Parlamentu z dnia 17 kwietnia 2020 r. informującego Isopix SA o odrzuceniu jej oferty złożonej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego COMM/DG/AWD/2019/854 z uwagi na niespełnienie kryteriów wyboru w odniesieniu do zdolności ekonomicznej i finansowej, zostaje umorzone.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona jako wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpoznania.
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniami w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2020 r. – González Calvet / SRB

(Sprawa T-257/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Polityka gospodarcza i pieniężna – Mechanizm jednolitej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Decyzja odmawiająca przyznania rekompensaty finansowej odnośnym akcjonariuszom i wierzycielom – Naruszenie wymogów formalnych – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Oczywista niedopuszczalność]

(2021/C 19/55)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ramón González Calvet (Barcelona, Hiszpania) i Joan González Calvet (Barcelona) (przedstawiciel: P. Molina Bosch, adwokat)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (przedstawiciele: S. Branca, J. King, L. Forestier i E. Muratori, pełnomocnicy wspierani przez H.-G. Kamann, F. Louis, V. Del Pozo Espinosa De Los Monteros i L. Hesse, adwokatów)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji SRB SRB/EES/2020/52 z dnia 17 marca zmierzającej do ustalenia, czy należy przyznać odszkodowanie akcjonariuszom i wierzycielom, których dotyczyły środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español, SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku Królestwa Hiszpanii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Ramón González Calvet i Joan González Calvet ponoszą pokrywają koszty własne oraz koszty poniesione przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), poza kosztami związanymi z wnioskiem interwencyjnym Królestwa Hiszpanii.

- 4) Ramón González Calvet, Joan González Calvet, SRB i Królestwo Hiszpanii ponoszą każdy z nich własne koszty związane z wnioskiem interwencyjnym Królestwa Hiszpanii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 5 listopada 2020 r. – Moloko Beverage / EUIPO – Nexus Liquids (moloko)
(Sprawa T-383/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku – Umorzenie postępowania]

(2021/C 19/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Moloko Beverage GmbH (Göppingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Wieland)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Nexus Liquids GmbH (Bad Salzuflen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Schembecker)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2020 r. (sprawa R 1485/2019-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Nexus Liquids i Moloko Beverage.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Moloko Beverage GmbH i Nexus Liquids GmbH pokrywają własne koszty oraz każda z nich połowę kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 29 października 2020 r. – Facebook Ireland / Komisja
(Sprawa T-451/20 R)

[Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Konkurencja – Żądanie informacji – Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego – Pilny charakter – Fumus boni juris – Wyważenie interesów]

(2021/C 19/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Facebook Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: D. Jowell, QC, D. Bailey, Barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, Solicitors i adwokat T. Oeyen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte, C. Urraca Caviedes i C. Sjödin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zastosowanie środka tymczasowego w celu zawieszenia wykonania decyzji Komisji C(2020) 3013 final z dnia 4 maja 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa 40628 – Facebook Data-related practices).

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie art. 1 decyzji Komisji C(2020) 3011 final z dnia 4 maja 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40628 – Facebook Marketplace) w zakresie, w jakim obowiązek w nim określony odnosi się do dokumentów, które nie są związane z działalnością handlową Facebook Ireland Ltd i które zawierają poufne dane osobowe oraz w zakresie, w jakim postępowanie, do którego odnosi się pkt 2 decyzji nie zostało wszczęte.
- 2) Facebook Ireland zidentyfikuje dokumenty zawierające dane, do których odnosi się pkt 1 i przekaże je Komisji na oddzielnym nośniku elektronicznym. Dokumenty te zostaną następnie umieszczone w wirtualnym centrum danych, które będzie dostępne tylko dla jak najmniejszej liczby członków zespołu dochodzeniowego w obecności (wirtualnej lub fizycznej) równoważnej liczby pełnomocników prawnych Facebooka Ireland. Członkowie zespołu dochodzeniowego dokonają przeglądu i selekcji przedmiotowych dokumentów, dając jednocześnie pełnomocnikom prawnym Facebooka Ireland możliwość ich komentowania przed przekazaniem dokumentów uznanych za istotne dla sprawy do akt. W przypadku braku zgody co do kwalifikacji dokumentu, pełnomocnicy prawni Facebooka Ireland będą mieli prawo do wyjaśnienia przyczyn braku zgody z ich strony. W przypadku utrzymującego się braku porozumienia Facebook Ireland będzie mógł zwrócić się do dyrektora ds. informacji, komunikacji i mediów w Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z wnioskiem o arbitraż.
- 3) W pozostałym zakresie wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 4) Postanowienie z dnia 24 lipca 2020 r., Facebook Ireland/Komisji (T-451/20 R) zostaje uchylone.
- 5) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 29 października 2020 r. – Facebook Ireland / Komisja

(Sprawa T-452/20 R)

[Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Konkurencja – Żądanie informacji – Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego – Pilny charakter – Fumus boni juris – Wyważenie interesów]

(2021/C 19/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Facebook Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: D. Jowell, QC, D. Bailey, Barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, Solicitors i adwokat T. Oeyen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte, C. Urraca Caviedes i C. Sjödin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zastosowanie środka tymczasowego w celu zawieszenia wykonania decyzji Komisji C(2020) 3013 final z dnia 4 maja 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa 40684 – Facebook Marketplace).

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie art. 1 decyzji Komisji C(2020) 3013 final z dnia 4 maja 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40684 – Facebook Marketplace) w zakresie, w jakim obowiązek w nim określony odnosi się do dokumentów, które nie są związane z działalnością handlową Facebook Ireland Ltd i które zawierają poufne dane osobowe oraz w zakresie, w jakim postępowanie, do którego odnosi się pkt 2 decyzji nie zostało wszczęte.
- 2) Facebook Ireland zidentyfikuje dokumenty zawierające dane, do których odnosi się pkt 1 i przekaże je Komisji na oddzielnym nośniku elektronicznym. Dokumenty te zostaną następnie umieszczone w wirtualnym centrum danych, które będzie dostępne tylko dla jak najmniejszej liczby członków zespołu dochodzeniowego w obecności (wirtualnej lub fizycznej) równoważnej liczby pełnomocników prawnych Facebooka Ireland. Członkowie zespołu dochodzeniowego dokonają przeglądu i selekcji przedmiotowych dokumentów, dając jednocześnie pełnomocnikom prawnym Facebooka Ireland możliwość ich komentowania przed przekazaniem dokumentów uznanych za istotne dla sprawy do akt. W przypadku braku zgody co do kwalifikacji dokumentu, pełnomocnicy prawni Facebooka Ireland będą mieli prawo do wyjaśnienia przyczyn braku zgody z ich strony. W przypadku utrzymującego się braku porozumienia Facebook Ireland będzie mógł zwrócić się do dyrektora ds. informacji, komunikacji i mediów w Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z wnioskiem o arbitraż
- 3) W pozostałym zakresie wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 4) Postanowienie z dnia 24 lipca 2020 r., Facebook Ireland/Komisji (T-452/20 R) zostaje uchylone.
- 5) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – LA International Cooperation / Komisja

(Sprawa T-609/20)

(2021/C 19/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LA International Cooperation Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: B. O'Connor, solicitor i M.Hommé, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności bezpośrednio skierowanej do skarżącej decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2020 r. (zaskarżona decyzja) wykluczającej skarżącą z udziału w procedurach udzielania zamówień objętych budżetem UE i Jedenastym Europejskim Funduszem Rozwoju lub z selekcji w celu wykonania środków finansowych Unii na podstawie rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2018/1046 ⁽¹⁾ oraz w celu wykonania środków finansowych z Europejskiego Funduszu Rozwoju objętych rozporządzeniem 2018/1877 ⁽²⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi szesnaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, zakazu nadużycia prawa, obowiązku dochowania należytej staranności oraz rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽³⁾.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym OLAF nie zwrócił się należycie do skarżącej, przez co naruszył prawo do obrony, obowiązek dochowania należytej staranności oraz prawo do rzetelnego procesu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 7 i 9 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz prawa do dobrej administracji, obowiązku dochowania należytej staranności i prawa do rzetelnego procesu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego OLAF oraz prawa do rzetelnego procesu i obowiązku uzasadniania.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym OLAF naruszył art. 7 ust. 8 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz zasadę dobrej administracji.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 9 ust. 1 rozporządzenia (EU, Euratom) nr 883/2013 oraz prawa do dobrej administracji.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Panel EDES, dokonując wstępnej klasyfikacji prawnej faktów ustalonych przez OLAF, działał z naruszeniem art. 41, 47, 48 i 54 Karty praw podstawowych.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym zredagowane sprawozdanie końcowe OLAF nie pozwoliło Panelowi EDES na dokonanie niezależnego osądu i właściwą ocenę wagi oświadczenia skarżącej, co oznacza naruszenie zasady dobrej administracji i art. 135–143 rozporządzenia finansowego.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że ani lobbying ani wynagrodzenia za sukces nie są same w sobie nielegalne i przyjmując takie założenie, naruszono zasadę dobrej administracji.
10. Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym sedno ustaleń zaskarżonej decyzji dotyczącej skarżącej jest wadliwy, ponieważ Panel EDES i organ powołujący (DG NEAR) działali z naruszeniem podstawowych praw skarżącej, w szczególności zasady dobrej administracji, obowiązku dochowania należytej staranności, a także, że zaskarżona decyzja nie jest odpowiednio uzasadniona.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia art. 13 ust. 2 regulaminu postępowania przed Panelem EDES oraz prawa do obrony.
12. Zarzut dwunasty, zgodnie z którym Panel EDES musiał posiadać informacje inne niż zredagowany raport końcowy, co oznacza naruszenie art. 13 ust. 2 regulaminu postępowania Panelu EDES.
13. Zarzut trzynasty, zgodnie z którym zakres, w jakim zostało sporządzone sprawozdanie końcowe OLAF naruszył zasadę dobrej administracji, obowiązek dochowania należytej staranności i zasadę rzetelnego procesu.
14. Zarzut czternasty dotyczący ustanowienia sankcji na poziomie, na który wpływ miały różne naruszenia rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013, rozporządzenia finansowego oraz podstawowych zasad prawa.
15. Zarzut piętnasty, zgodnie z którym zredagowane sprawozdanie końcowe nie wykazuje, iż program szkolenia biegłego został podrobiony lub sfabrykowany, a zatem kwestionowana decyzja w tym względzie jest bezzasadna i narusza zasadę dobrej administracji, obowiązek dochowania należytej staranności i prawo do obrony.

16. Zarzut szesnasty, zgodnie z którym sprawozdanie z analizy operacyjnej OLAF było nieodpowiednie do zamierzonych celów, co oznacza naruszenie zasady proporcjonalności i prawa do obrony.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1877 z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju i uchylające rozporządzenie (UE) 2015/323 (Dz.U. 2018, L 307, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2020 r. – OG / EDA

(Sprawa T-632/20)

(2021/C 19/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: OG (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i N. Kyriazopoulou)

Strona pozwana: Europejska Agencja Obrony (EDA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Obrony z dnia 13 grudnia 2019 r., na mocy której nazwisko strony skarżącej nie zostało umieszczone na liście rezerwowej kandydatów posiadających wymagane kwalifikacje;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Europejskiej Agencji Obrony oddalającej zażalenie strony skarżącej na decyzję tej agencji z dnia 13 grudnia 2019 r. w zakresie w jakim zawiera ona dodatkowe uzasadnienie;
- zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 3 000 EUR za doznaną przez stronę skarżącą krzywdę;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, jakim jest obowiązek uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, przejrzystości, obiektywizmu i rzetelnej administracji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogłoszenia o stanowisku, niezgodnego z prawem lub niewystarczającego uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie kwalifikacji strony skarżącej w odniesieniu do wolnego stanowiska.

Skarga wniesiona w dniu 20 października 2020 r. – Leonine Distribution / Komisja**(Sprawa T-641/20)**

(2021/C 19/61)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Leonine Distribution GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Kreile)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C (2020) 5515 final z dnia 10 sierpnia 2020 r. w sprawie kontroli zgodności z prawem czynności Agencji Wykonawczej do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 ⁽¹⁾;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zinterpretowania przez Komisję treści zaproszenia do składania wniosków.
 - Skarżąca twierdzi, że treść ta nie pozwala uznać, iż przynależność państwowa „ostatecznych akcjonariuszy”, a nie tylko bezpośrednich akcjonariuszy, jest decydująca dla zaklasyfikowania skarżącej jako spółki europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący niesłusznego odrzucenia przez Komisję KKR European Fund IV LP jako europejskiego ostatecznego właściciela LEONINE Distribution.
 - Skarżąca twierdzi, że już EACEA uznaje, iż KKR European Fund IV LP powinna być uważana za „ostatecznego właściciela” skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego oparcia przez Komisję swojej decyzji na domniemanym braku informacji co do struktury udziałowej KKR European Fund IV LP.
 - Dla oceny kwalifikowalności skarżącej, nie jest istotna szczegółowa struktura indywidualnych inwestorów Funduszu, a jedynie – zapewniony – większościowy udział europejskich akcjonariuszy.
4. Zarzut czwarty dotyczący niewzięcia przez Komisję w dostatecznym stopniu pod uwagę okoliczności sprawy i celów rozporządzenia (UE) nr 1295/2013 („rozporządzenie Kreatywna Europa”) ⁽²⁾.
 - Komisja oparła swoją decyzję na nieudowodnionym twierdzeniu, iż wnioskowane finansowanie zostałoby przekazane do państw trzecich;
 - Komisja nie zbadała w swojej decyzji celów uregulowań prawnych dotyczących finansowania.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym decyzja Komisji zaprzecza celom mających zastosowanie wytycznych dotyczących finansowania.
 - Odrzucenie kwalifikowalności skarżącej do finansowania jest niezgodne z celami rozporządzenia Kreatywna Europa.

6. Zarzut szósty, według którego decyzja Komisji zaprzecza pojęciu „utworu europejskiego” w rozporządzeniu Kreatywna Europa.
- Pojęcie „utworu europejskiego”, które jest zdefiniowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE⁽¹⁾, jest powszechnie rozumiane i nie jest zgodne z restrykcyjnym rozumieniem przez Komisję kwalifikowalności do finansowania.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez decyzję Komisję zasady proporcjonalności
- Przyznanie środków w ramach programu MEDIA, uzależnione od wykorzystania go zgodnie z uregulowaniami prawnymi dotyczącymi finansowania, byłoby jednakowo skutecznym, ale łagodniejszym środkiem.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja w sposób niezgodny z prawem nie uwzględniła dalszych wyjaśnień przedłożonych przez skarżącą w liście z dnia 15 lipca 2020 r.
- Komisja powinna rozważyć uwagi skarżącej, ponieważ nie były przedłożone z opóźnieniem i w związku z tym nie podlegały wykluczeniu.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1295/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Kreatywna Europa” (2014–2020) i uchylające decyzje nr 1718/2006/WE, nr 1855/2006/WE i nr 1041/2009/WE (Dz.U. 2013, L 347, s. 221).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – NU / EUIPO

(Sprawa T-650/20)

(2021/C 19/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NU (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i N. Kyriazopoulou)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 1 kwietnia 2020 r. o nieprzedłużeniu umowy ze stroną skarżącą;
- zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 20 000 EUR (dwudziestu tysięcy euro) za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą w wyniku decyzji o nieprzedłużeniu umowy;
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami postępowania, jak również kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący brak właściwości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, polegającego na nieuwzględnieniu sprawozdania z oceny za rok 2019 w ramach dialogu przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości w odniesieniu do nieuwzględnienia przez administrację problemów zdrowotnych strony skarżącej, sprawozdania z oceny za 2019 r. oraz wszystkich kryteriów prawnych oceny wyników pracy strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący niezgodnego z prawem uzasadnienia lub oczywistego błędu w ocenie.
5. Zarzut piąty dotyczący nieprawidłowości postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, które nie doprowadziło do właściwej kontroli decyzji z dnia 15 lipca 2020 r. przez organ powołujący.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2020 r. – Silex / Komisja i EASME

(Sprawa T-654/20)

(2021/C 19/63)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Silex Ipari Automatizálási Zrt. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat Á. Baratta)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 3242009492 wystawionej przez EASME w dniu 18 sierpnia 2020 r. (zwanej dalej „notą obciążeniową”) w zakresie, w jakim nakazuje zapłatę kwoty 55 454,44 EUR;
- stwierdzenie nieważności pisma z dnia 18 sierpnia 2020 r. o numerze referencyjnym Ref. Ares(2020)4309529 (zwanego dalej „pismem”), wysłanego przez EASME wraz z notą obciążeniową, w zakresie, w jakim nakazuje ono zwrot kwoty 48 238,75 EUR poprzez zwolnienie wkładu do Funduszu Gwarancyjnego;
- stwierdzenie nieważności pisma wysłanego wraz z notą obciążeniową w zakresie, w jakim zawarte w nim ostateczne rozliczenie finansowe uznaje bezpośrednie koszty personelu w wysokości 210 423,11 EUR za wydatki niekwalifikowalne;
- stwierdzenie nieważności pisma wysłanego wraz z notą obciążeniową w zakresie, w jakim zawarte w nim ostateczne rozliczenie finansowe uznaje koszty pośrednie w wysokości 52 605,78 EUR za wydatki niekwalifikowalne;
- obciążenie EASME i Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

EASME naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie uzasadniła zgodnie z prawem twierdzeń zawartych w notcie obciążeniowej i w piśmie przesłanym wraz z tą notą.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

EASME naruszyła zasadę dobrej administracji w zakresie, w jakim:

- nie udzieliła odpowiedzi co do istoty na sprawozdania techniczne i propozycje skarżącej, ani nie odpowiedziała na jej wnioski o zmianę umowy;

- nie zapewniła dostępności *project officer* w krytycznej fazie projektu;
- naruszyła art. 40 rozporządzenia (UE) nr 1290/2013 ⁽¹⁾ w związku z wykorzystaniem niezależnych ekspertów, o których mowa w jego ust. 2, oraz wymogi zawarte w jego ust. 3 w odniesieniu do konfliktu interesów niezależnych ekspertów.

3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

EASME popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając w wykazie referencyjnym przesłanym wraz z notą obciążeniową, że projekt nie spełniał zasadniczo ogólnych celów technicznych i handlowych, co wynikało z nieuwzględnienia faktów i dokumentów przy dokonywaniu tej oceny.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia wymogów proporcjonalności.

EASME naruszyła wymogi proporcjonalności, uznając za niekwalifikowalne wydatki w łącznej wysokości 263 028,89 EUR z zadeklarowanych przez skarżącą wydatków w wysokości 804 020,75 EUR.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia wymogu należytego zarządzania finansami, a w szczególności wymogu oszczędności, wydajności i skuteczności.

EASME nie uwzględniła twierdzeń skarżącej dotyczących zmieniających się potrzeb rynku i wynikającej z tego potrzeby zmiany projektu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1290/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające zasady uczestnictwa i upowszechniania dla programu „Horyzont 2020” – programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1906/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 81).

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2020 r. – NV / eu-LISA

(Sprawa T-661/20)

(2021/C 19/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NV (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 lutego 2020 r. w zakresie, w jakim udziela się w niej skarżącej nagany;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 sierpnia 2020 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 9 kwietnia 2020 r.;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę, szacowaną *ex aequo et bono* na kwotę 5 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku zgodności z prawem decyzji zarządu (2015-014) w sprawie dochodzeń administracyjnych z dnia 28 stycznia 2015 r.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do obrony oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa do bycia wysłuchanym, a ponadto naruszenia obowiązku zachowania poufności.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 12, 12a, 17 i 19 regulaminu pracowniczego oraz zasady dobrej administracji, a ponadto oczywistych błędów w ocenie.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, dotyczącego postępowania dyscyplinarnego, oraz naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2020 r. – Sam McKnight / EUIPO – Carolina Herrera (COOL GIRL)

(Sprawa T-670/20)

(2021/C 19/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sam McKnight Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Carolina Herrera Ltd (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COOL GIRL – zgłoszenie nr 16 681 975

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 sierpnia 2020 r. w sprawie R 689/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz – w przypadku przystąpienia Caroliny Herrery do postępowania – interwenienta.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2020 r. – Celler Lagravera / EUIPO – Cyclic Beer Farm (Cíclic)**(Sprawa T-673/20)**

(2021/C 19/66)

*Język skargi: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Celler Lagravera, SLU (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Cyclic Beer Farm, SL (Barcelona, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Cíclic – zgłoszenie nr 17 948 980*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 sierpnia 2020 r. w sprawie R 465/2020-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim – oddalając odwołanie Celler Lagravera SLU – utrzymano w niej w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów nr B 3 071 125 uwzględniającą sprzeciw w odniesieniu do wszystkich towarów oznaczonych unijnym znakiem towarowym nr 17 948 980 „Cíclic” (graficznym), oznaczającym „wina” należące do klasy 33;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut*Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.*

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2020 r. – Leonardo/Frontex**(Sprawa T-675/20)**

(2021/C 19/67)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Leonardo SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Esposito, F. Caccioppoli i G. Calamo)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o to, by Sąd po zbadaniu dokumentów, których dotyczy wnioszek o udzielenie dostępu i po nakazaniu ich przedstawienia lub złożenia, stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji a w konsekwencji nakazał FRONTEXowi przedstawienie stronie skarżącej bez dalszej zwłoki dokumentów, których dotyczy wnioszek o udzielenie dostępu i obciążył stronę pozwaną kosztami postępowania.*

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko decyzji oddalającej wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących postępowania przetargowego FRONTEX/OP/888/2019/JL/CG, będącej przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Unii Europejskiej w sprawie Leonardo/Frontex, T 849/19 (w tym decyzji o udzieleniu zamówienia, protokołu z postępowania przetargowego, dokumentów złożonych przez wybranego konkurenta i wszystkich innych dokumentów znajdujących się w aktach postępowania).

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi naruszenie art. 4 ust. 1 lit. b), art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43), dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1) i dyrektywy 2014/24/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65), w szczególności odpowiednio, art. 28 i 21 tych dyrektyw oraz art. 161 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012, decyzji Zarządu [Frontex] nr 19 z dnia 23 lipca 2019 r. oraz art. 89 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2019/715 z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów utworzonych na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Traktatu Euratom, o których mowa w art. 70 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 (Dz.U. 2019, L 122, s. 1).

Tytułem żądania ewentualnego strona skarżąca podnosi, że Frontex nie udzielił jej również częściowego dostępu do tych dokumentów.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2020 r. – Dr. August Wolff/ EUIPO – Combe International (Vagisan)

(Sprawa T-679/20)

(2021/C 19/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Thünken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Combe International Ltd (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego Vagisan – międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską nr 10 985 168

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 września 2020 r. w sprawie R 2459/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO nr 000018101 C z dnia 11 września 2019 r.;
- obciążenie EUIPO oraz, w stosownym przypadku, interwenienta, kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi w postępowaniu przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2020 r. – Novelis / Komisja

(Sprawa T-680/20)

(2021/C 19/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novelis Inc. (Mississauga, Ontario, Kanada) (przedstawiciele: S. Völcker, T. Caspary i R. Benditz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji z dnia 31 sierpnia 2020 r. w sprawie nr M.9076 – *Novelis/Aleris* oddalającej złożony przez Novelis wniosek o przedłużenie o jeden miesiąc okresu zamknięcia zgodnie z klauzulą 49 zobowiązań *Novelis/Aleris*
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja została przyjęta przez zastępcę dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji, a nie przez kolegium komisarzy, co narusza zasadę kolegialności.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym.
 3. Zarzut trzeci dotyczący braku odpowiedniego uzasadnienia pozwalającego stronie skarżącej na wykonanie w skuteczny sposób prawa do obrony.
 4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja zawiera szereg błędów w ocenie i nie uwzględnia, że strona skarżąca ma podstawy wnosić o przedłużenie terminu. Strona skarżąca twierdzi ponadto, że ze względu na jej skutki prawne i dostępność różnych łagodniejszych środków zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności.
-

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2020 r. – OC/ESDZ**(Sprawa T-681/20)**

(2021/C 19/70)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* OC (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)*Strona pozwana:* Europejska Służba Działań Zewnętrznych**Żądania**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 stycznia 2020 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej złożony przez skarżącą wniosek o odszkodowanie z dnia 27 września 2019 r.;
- o ile zaistnieje taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 sierpnia 2020 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej złożone przez skarżącą zażalenie z dnia 17 kwietnia 2020 r.;
- zobowiązanie strony pozwanej do naprawienia krzywdy i szkody skarżącej, które zostały oszacowane odpowiednio, ex aequo et bono, na 20 000 EUR i 580 889 EUR;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 22a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, naruszenia art. 3.3 karty zadań i obowiązków administratorów środków zaliczkowych ESDZ, naruszenia art. 3 kodeksu standardów zawodowych dla pracowników odpowiedzialnych za audyt finansowy ESDZ oraz naruszenia art. 2 decyzji PROC HR(2011)008 Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku dbałości. Skarżąca podnosi w tym względzie w szczególności, że decyzja o jej przeniesieniu z urzędu została podjęta bez poszanowania zasady równoważności stanowisk oraz że biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, jej przeniesienie nie było uzasadnione interesem służby.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia oraz naruszenia ochrony danych osobowych i prawa do poszanowania życia prywatnego.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)**(Sprawa T-682/20)**

(2021/C 19/71)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Legero Schuhfabrik GmbH (Feldkirchen bei Graz, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rieker Schuh AG (Thayngen, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1 451 421-0185

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 września 2020 r. w sprawie R 1650/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 5 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 62 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)

(Sprawa T-683/20)

(2021/C 19/72)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Legero Schuhfabrik GmbH (Feldkirchen bei Graz, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rieker Schuh AG (Thayngen, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1 457 113-0405

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 września 2020 r. w sprawie R 1648/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 5 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 62 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)

(Sprawa T-684/20)

(2021/C 19/73)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Legero Schuhfabrik GmbH (Feldkirchen bei Graz, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rieker Schuh AG (Thayngen, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1 457 113-0075

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 września 2020 r. w sprawie R 1649/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 5 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 62 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Jinan Meide Casting i in. / Komisja**(Sprawa T-687/20)**

(2021/C 19/74)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Jinan Meide Casting Co. Ltd (Jinan, Chiny) et 10 autres requérantes (przedstawiciele: adwokaci R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 430/2013 z dnia 19 sierpnia 2020 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego i z żeliwa sferoidalnego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wytwarzanych przez spółkę Jinan Meide Castings Co. Ltd, w związku z wyrokiem Sądu w sprawie T-650/17 (!); oraz
- obciążenie Europejskiej Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾ („rozporządzenia podstawowego”) oraz ogólnej zasady niedziałania prawa wstecz. Skarżący podnoszą, iż na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz zważywszy, że zaskarżone rozporządzenie weszło w życie w dniu 22 sierpnia 2020 r., można było nałożyć cła wyłącznie w odniesieniu do produktów wprowadzonych do swobodnego obrotu od dnia 22 sierpnia 2020 r. Przepisy zaskarżonego rozporządzenia, które przewidują nałożenie i pobór ceł od dnia 15 maja 2013 r, naruszają zatem, zdaniem skarżących, art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz ogólną zasadę niedziałania prawa wstecz.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnej zasady niedziałania wstecz aktów Unii oraz ogólnej zasady pewności prawa.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła art. 266 TFUE, ponieważ nie wdrożyła środków niezbędnych do zastosowania się do wyroku Sądu w sprawie T-650/17. W szczególności, ponownie nakładając cła od dnia 15 maja 2013 r., zdaniem skarżących, zaskarżone rozporządzenie pominęło fakt, że w wyroku tym stwierdzono nieważność rozporządzenia (UE) 2017/1146 ⁽³⁾ w całości w zakresie w jakim dotyczyło ono spółki Jinan Meide Casting Co., Ltd. („JMCC”), co skutkowało usunięciem z porządku prawnego Unii nałożonych cel.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że poprzez nałożenie cel z mocą wsteczną, zamiast zdecydowania się na łagodniejsze rozwiązanie polegające na nałożeniu cel tylko w odniesieniu do przyszłości, Komisja przekroczyła granicę tego, co konieczne dla zapewnienia wykonania wyroku Sądu w sprawie T-650/17, z naruszeniem zasady proporcjonalności oraz art. 5 ust. 1 i 4 TUE.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie narusza prawo do skutecznego środka prawnego, które stanowi ogólną zasadę prawa Unii zapisaną w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Zdaniem skarżących najbardziej bezpośrednim skutecznym środkiem prawnym w odniesieniu do niezgodnego z prawem nałożenia cel na przywóz ich produktów było uzyskanie stwierdzenia nieważności, a tym samym pełnego odszkodowania z tytułu nienależnie pobranych cel.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że za pomocą zaskarżonego rozporządzenia Komisja nałożyła cło za okres, w odniesieniu do którego takie cło jest wykluczone zgodnie z art. 103 unijnego kodeksu celnego ⁽⁴⁾, który przewiduje trzyletni termin przedawnienia rozpoczynający bieg od daty przywozu w celu poboru tych cel.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że rejestracja przywozu produktów wytwarzanych przez JMCC nie dawała Komisji podstaw do nałożenia cel z mocą wsteczną w niniejszej sprawie. Zdaniem skarżących Komisja nie była również uprawniona w zakresie nałożenia obowiązku rejestracji z naruszeniem art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 L 274, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 343, s. 51.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1146 z dnia 28 czerwca 2017 r. w sprawie ponownego nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wytwarzanych przez spółkę Jinan Meide Castings Co. Ltd (Dz.U. L 166, s. 23).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2020 r. – Freshly Cosmetics / EUIPO – Misiego Blázquez
(IDENTY BEAUTY)**

(Sprawa T-688/20)

(2021/C 19/75)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Freshly Cosmetics, SL (Reus, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat P. Roiger Bellostes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Francisco Misiego Blázquez (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego IDENTITY BEAUTY – zgłoszenie nr 17 913 910

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 listopada 2020 r. w sprawie R 205/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 17 913 910 IDENTITY BEAUTY w odniesieniu do wszystkich jej towarów i usług należących do klasy 3;
- obciążenie właściciela wcześniejszego hiszpańskiego znaku towarowego kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2020 r. – Iliad Italia / Komisja

(Sprawa T-692/20)

(2021/C 19/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iliad Italia (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: D. Fosselard i D. Waelbroeck, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2020) 1573 final z dnia 6 marca 2020 r. o niezgłaszaniu sprzeciwu wobec zgłoszonej operacji w sprawie M.9674-Vodafone Italia / TIM / INWIT JV w postaci zmienionej zobowiązaniami i o uznaniu jej za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zobowiązania nie dostarczają jasnej definicji lub nie określają liczbowo minimalnego poziomu mocy wymaganej do spełnienia obowiązku dostarczenia wystarczającej wolnej przestrzeni, co jest centralnym filarem skuteczności zobowiązań.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zobowiązania nie wymagają wyraźnie i jasno dla nowego operatora prawa do uzyskania od początku wdrażania zobowiązań usług hostingowych obejmujących pasmo 700MHz, co ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego działania konkurencyjnej sieci ruchomej.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zobowiązania nie zakazują stronom wyraźnie i jasno wybierania niewłaściwych miejsc wypełniania swojego obowiązku zapewnienia dostępu nowym operatorom i nie dają ochrony przed stronami działającymi stronniczo przy wyborze, do których miejsc dać dostęp.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zobowiązania przewidują niewystarczającą i niejasną procedurę regulowania dostępu do danych miejsc, co powoduje, że nowi operatorzy nie mają możliwości skutecznego korzystania z miejsc oferowanych na podstawie zobowiązań.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2020 r. – Hansol Paper / Komisja

(Sprawa T-693/20)

(2021/C 19/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hansol Paper Co. Ltd (Seul, Korea południowa) (przedstawiciele: B. Servais i V. Crochet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1524 z dnia 19 października 2020 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów ciężkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej;
- obciążenie Komisji lub któregośkolwiek interwenienta, który może być dopuszczony do wspierania Komisji, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący tego, że metoda ustalenia przez Komisję marginesów podcięcia cenowego i zaniżania cen narusza art. 3 ust. 1–3 i 6 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

Postanowienie Sądu z dnia 28 października 2020 r. – Grange Backup Power / Komisja

(Sprawa T-110/18) ⁽¹⁾

(2021/C 19/78)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2018

Postanowienie Sądu z dnia 23 października 2020 r. – ZZ / EBC**(Sprawa T-741/18) ⁽¹⁾**

(2021/C 19/79)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby w składzie powiększonym zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 27 października 2020 r. – CH i CN / Parlament**(Sprawa T-222/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 19/80)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 27 października 2020 r. – CH i CN / Parlament**(Sprawa T-490/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 19/81)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 5.10.2020.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL